

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1804

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

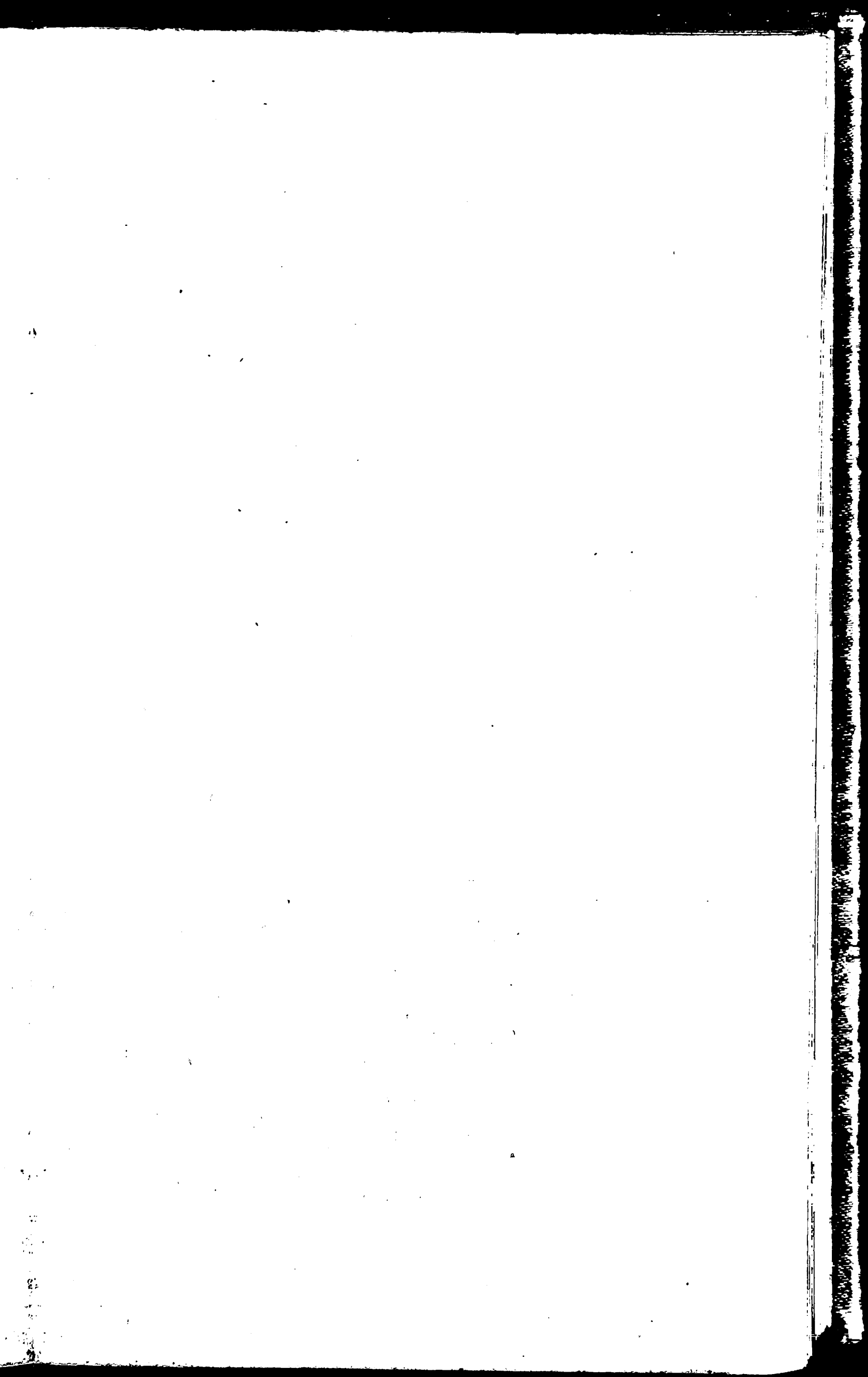
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52. - 53.

NYTAARS GAVE

1804

*Samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen*

trykt hos J. Breinholt.

Paa Udgiverens Forlag.

A. Flint sc.

St. Cæciliæ * Sang.

Du, hvis nattelige Haand
Til værdig Offerklang de raske Strenge
stemmer,
Og hvis hengivne Siæl sig græmmer,
Naar Tidernes Omvæltningssaand
End min Indskydelse paalægger Baand;
Naar uindviet Mund tør mine Præster byde
At underkaste sig den meest forhadte Tvang;
Tør foreskrive Siælens Tale, — Sang,

* En Helgen, som alle Digtere og alle
Sangelskere i Storbritannien med Un-
dagt erindre, og hvis Kapel i Edin-
burgh i Skotland er et sandt Tempel.

Det Maal, hvori dens Toner skulle flyde;
 For lære Hierterne, hvorlunde de hvergang
 Sig skulle eller ikke skulle fryde;
 For domme alle dem fra Tølelse og Smag,
 Der høre Dieterødorf med tryllende
 Behag;

Frygt, elskte Datter, frygt kun ikke,
 At flygtig Lyd skal medfødt Sands bestikke.

Naar Konstens Hader fandt hos alle
 Bægt,

Og naar den hele dødelige Slægt
 Bestod i een snart talt og let stemt Rønge,
 Hvem tog til Harpen da? Hvem vovede at
 synge?

Ja, Konsten hader den og seirende Genie,
 Der præfer magelig Monotonie;
 Der tør de store Mestres Værd forhaane,
 Om han end egen Ben ei skalde skaane;
 Der for Talentet har kun en smal Gaasevei;
 Og troer, at Siælens Jld kan formes som en
 Dei.

Som Digters Phantasie ei fiender
Skranker;

Nu synger Heltedaad, og nu en Viismands
Tanker;

Nu underholder os med Dyrers Dialog,

Nu efterligner Hyrder's dede Sprog;

Som sund Fornuft og Smag Poeten binder,

At hvor han kan, han sig en Bane brøder;

Som Skiont for ham end i en Ørken boer,

Dg naar han Blomster fandt, da ingen
spørger hvor;

Som han paa Ørneflugt nu stige skal, nu
dale,

Men troe Natur og Liv og Hjertet male:

Saa og min egen Kunst, hvad den udtrykke
vil,

Nu Liren og nu Harpen tager til,

Nu Floitens søde Lyd, nu yndig Strængespil.

Naar redsom Lidenstabs i Siælen raser,
I fiælne Visetoner hun ei flaser;

Naar Lærers snelle Skiften males skal,
 Det ikke skeer ved bundet Tonesald;
 Nei løse, lette bør de Lærere være,
 Som Componist og Digter skulde bære.
 En Overdaadighed i Billeder og Lyd,
 Til rette Tid, Forstanden giver Fryd.
 De Under, som en Fryd end al kan gjøre,
 Ei smigre blot tafnemlig Kienders Dre;
 End Folket hørder det; en Lærgmand er det
 fiært,

Alt hende kun er Spøg hvad Andre finde
 svært.

Hvert Mesterstykke, tryllende Aline
 Henrykker med, er skönt, men ogsaa høit
 og lærdt;

Ei skal vanhellig Hals de Ord paa Gaden
 hvine.

Ikkun en spillende, ubunden Poesie,
 Ikkun en konstig dannet Melodie
 For saa uværdig Skæbne bliver fri.

Ved Misbrug Vísens Værd fan aldrig
falde;

Dens Ynde og dens Kraft uroffrede vil staae;
Men itkun Sinagdespoter tænke paa,
Hvad ei er Vise, Gias at falde.

De raabe høit paa moderlig Natur,
Som den der kiender ei Cadence og Bravur.
Ei hører Nattergal da til Naturens Rige,
Hvis Trildrer er' en Cora's lige;
Almoder bør forskynde Lærken da,
Thi hendes Strubeleeg er idel Aria.

Da Gud lod yndig Røst af Hvelvet
Bryst frembrynde;
Da zittrende Metal han Evne gav at lyde;
Da Mennesket Skovsangers Lærling var,
Og sig af svage Rør de første Fleiter skar;
Da bandt den Høieste ei tonende Organer,
Ei Strænges Klang, til faa, til snevre
Baner;

Ei bod han, en Konfdommer lig,
 Det skabende Talent til een Ting knibe sig.
 Med rig Afverling, yndig blandte Toner,
 Skal alt hvad Mande har, opfylde Jordens
 Zoner.

Han vil, at Sang skal evig være fri,
 Naar den forener kun med Vellyd Harmo-
 nie.

Han lagde Sneglen i vort bedre Øre,
 Ei blot værdet Klang, nei sand Musik at
 høre.

Lad Bondens Høretei, saa raat som glad,
 Til Skrutten gotte sig med daglig Qvad;
 Kun dyrket Sands tilfulde kan fornemme
 En Fryd end als den sødt veiledte Stemme;
 Kun giennem Ørets underfulde Deel
 Har Toner Adgang til en dannet Siæl;
 Kun der den kan Paisiello nyde,
 Kun der den vil ved Mozarts Kunst henflyde,
 Kun der den føler Galieris Værd,

Dg maaler uparliff hvor stor en Garti
er;

Der kan den flart om Schulzes Rigdom
demme,

Naar fri af Strophers Baand hans Trylle-
toner strømme.

Det indre Dre kun vil blive vaer,
Om egen, værdig Lyd hver Tanke har.
Det ømmere Organ vil derfor hade
En proppet Folkesang, en dængende Ballade
Hvor blodig Zeide, Kamp og Slag,
Dg Elskovs hulde Ord og fede Færnetag,
Dg grusom Hiertesorg, og kildrende Behag,
Dg bittert Had, og Fryd og Gammen,
Dg skummel Nat, og blødt oprunden Dag,
I saa og fælles Toner pakkes sammen.
Er det Musik, naar fiælen Melodie
Skal sorte, skygge Tinner male?
Dg naar man hører Elskovs Tirili,
Hvor Ordene om Død og Jammer tale?

Held dig, held dig Italien!
 Udaf dit Skiod man saae den ædle Kunst
 fremspire,
 Der vinder Hierterne. Du troe opelsked'
 den;
 Den talte; Rum blev Bænkfangers Lure.
 Til Børnene eenstønet Vise gik,
 Om modne Sølser en værdig Gode fik.

Paa Ritorneffen alt et øvet Dre kiendte
 Af hvilken Lidenkab en Heltes Hierte
 brandte;
 Den forberedte alt det vakke Sind
 At høre Bredes Storm og Elfsøes Vee
 stenvind.

Ja, skal en oprørt Siæl udtrykkes,
 Skal Kiærlighed afmales som den er;
 For Døersang alene sligt kan lyffes.
 Den maler Sølser; den Farve har til
 hver.

Naar den en Loves Grumhed kildrer, *
 Man bærer alt, thi man ham hører gaae;
 Og naar man seer pralagtig Kriger staae, **
 Til fatter os de muntre Toner kildrer.

Til dette ædelste Naturens Malerie
 Hun falder selv mangt hyperligt Genie,
 Udrufter dem med mageløse Evner,
 Dem de paa faadest Haan ved talrig Seier
 hævner.

Endnu engang, min Datter, disses
 Smag
 Vil hædret holde sig til Jordens sidste Dag.
 I Hiertet selv sin Varetægt den finder;
 Medfødte Tølelser ei noget Magtsprog bin-
 der

* Fier leon di sdegno acceso.

** Dette sigter nden Tvivl til: Il capitano
 Asdrubale.

Til Trældoms Karre; ingen Dodelig
 Paa Smagens Throne skal ustraffet sætte
 sig.

Og naar han byder os, en Gluck, Gre-
 try, Dezides,
 En Gasmann, Dietersdorf, Dalin-
 court, Monsigny,
 Skal uden Grund beskylde for at feede,
 Ja, Publicum skal lyve paa sin Glæde,
 Da hver fornuftig Mand bekymret spørge
 vil,
 Om for Talent og Sands der er en Frihed
 til.

Lode.

St. Jørgen fra Søen.

Naar Jorden ved Midnattens dugfulde
Bryst

Saa stille ligger og dier,
Naar Staden hviler fra Jdræt og Lyst
Med dæmpede Livsmelodier,
En grublende Vandrer, Midnattens Ven,
Ved St. Jørgens See da sætter sig hen.

Dg da stiger af Søens Sølvblaae
En Gestalt i Harnis og Plade,
Dg brat de vaagnende Fugle staae
I Lindenes bævende Blade,
Dg alle Blomster end lufte sig op
Dg Vindene vaagne paa Sivenes Top.

Det er Sanct Jørgen *, den Helgen saa bold,
 De Christnes vældige Ræmpe,
 Som sendtes af Gud, den Ondes Bold
 I underfuld Seier at dæmpe:
 Lindormen sig under hans Spydstage vred,
 Men roelig han giennem Verdenen red.

Thi knejsede her ved Sivrandset Bred
 Hans Capel i forrige Dage,
 Men da sank det igien i Bølgerne ned
 Med Helgen, Alter og Drage:
 En anden Tidsalder veltes' sig om
 Og Hiertet blev viist da Forstanden blev from.

Den Helgen stander paa Bølgen der
 Og i dyb Betragtning han skuer
 Vor Trues Spiir, som i Maanens Skier
 Med Korsset paa Kloden fremsuer,
 Og paa St. Peder og Nicolai end
 I dyb Betragtning stirrer han hen.

* Den personificerede Christendom i sam-
 mes Modsetning mod det onde Princip.

"Der staae eders Tæmpler, saa raaber han ud,
 Men siger, hvor er Eders Guder?
 Ei skulle I dyrke hver iordskabt Gud
 Som rommerske Klerke bebuder,
 Ei skulle I tigge Brød af en Steen
 Og Liv og Karlighed af Dødningens Been.

Men Livet herligt skal brede sig ud
 I Bonners stille Forflaring,
 Og Himlen skal synke med hver en Gud
 I Hjerternes Aabenbaring,
 Og Guder og Mennesker Haand i Haand
 Skal knytte det saligste Slægtskabsbaand.

Forhærdede Tid! kun Hjerterne kan
 Dette indvaanende Evige ane;
 Imens af Naturen din golde Forstand
 Kun dens truende Gienfærd kan mane,
 Den rundt paa Jorden, blandt Stjernerne
 gaaer
 Og alle de herlige Guder nedslaaer.

Fornedrede Tid ! Du Lænken rev af,
 Som Jorden til Himlene binder,
 Thi flyder du ei i det Eviges Hav,
 Derfra til en Sump du udrinder,
 Thi strækker endnu kun Ufkyld og Gavn
 Af Verden bespottet, mod Himlen sin Gavn.

Kun Voge og Gubber med vaklende Fod
 Betræde de hellige Gliser,
 Og Korset, som herligt paa Jorden stod,
 Kun som Mangle og Knykke de priser,
 Ved Altret tigge de Skaansel og Len,
 Hvor er da Gudernes elskede Son?

En Tid der var, da Guddommen brød
 Af Naturens Knop og fremsmilte,
 Sig Sommerfugle i Villiers Skiod,
 I Gudblomster Mennesket hvilte,
 O himmelske Tid ! Du lever kun
 Endnu i Profetens og Sangerens Mund !

En Alder der var, da Alt og Eet
 Sig favned' i salig Forening,
 O da havde Hierterne stedse Ret
 Og Livet var Guddomsforleening,
 Endnu var Mennesket ikke to,
 Og al dets Rigdom ei Drømme og Troe.

Da skilte den saligste Blanding sig ad,
 Det Eene i Alt sig erkjendte,
 Paa Menneskets Pande nu Tanken sad
 Og Love til Hjertet nedsendte,
 Kun Længsel og Minde bleve igjen
 Og loffed' tilbage til Himmelen.

Og ved den fromme, den barmhertige Troe
 Fremblomstred' et Trostens Rige,
 Der alle de renere Ønsker boe
 Som Tidens Omfistelser svige,
 Der gaaer end Guddommen stærkt forbi
 Og Livet modtager i Sværmerie.

Glem aldrig, o Menneske! aldrig glem
 At hige til Troens Rige,
 Thi o det er alt det Skionnes Hiem!
 Kun Gavnet til Himlen tør stige.
 Kald aldrig Hiertets Sandheder Svig,
 Thi kun barnlig Tro kan giøre dig rig."

Dg raſt igjen, ſom i briſtende Jord
 En Tempelpille nedſynker,
 I Søen han daler. I Taageſlor
 Naturen ſig hyller og ynker.
 Da Guddommen kommer i Solen igjen,
 Dog Mennesket ikke erkiender den.

Chact Staffeldt.

Venus, som seger efter Amor.

(Frit efter det Italiænske.)

Jeg, Himlens første Dronning og Gudinde,
Nedstiger, søgende min tabte Son,
(O Amor, giver Du mig denne Løn!)
O siig, hvor skal jeg dog den Flygtning finde?
Som pludselig i Gaar — jeg kan ei vide,
Om Forsæt, eller Hændelse det var —
Da paa mit Skjød den Spøgende jeg bar,
Hans Pile saarede min venstre Side;
Af Frygt for Straf han Flugten tog,
Og ei jeg veed, hvorhen han drog,

Med omme Moders ængstelige Hjerte
 Mit hele Rige gjennemsøgte jeg,
 Og Martis Sphærer, men jeg fandt ham ej;
 Og dybt nedbøjet af min Sorg og Smerte,
 Jeg blandt de Dødelige nu nedstiger
 Til Jorden, thi jeg troer han har den fjer;
 At han sit Væsen ofte driver der,
 Saaledes, i det mindste, Nyttet siger.
 Veed nogen, hvor han skjuler sig,
 Han dølge det da ej for mig.

Ej venter jeg, at turde hannem søge
 Hos Pigen, som er blot Letsindighed
 Og Angstig, skjønt jeg ganske nøje veed,
 Om hendes Loffer han vil gjerne spøge,
 Og skundom slagre om paa hendes Kinder;
 At han hæs hende ofte banker paa
 For ind at smutte og lidt Indpas faae,
 Men og jeg veed, han der ej Udgang finder.—
 O Nei det haarde, grumme Bryst
 Ej tage kan mod Amors Lyst.

Nej! jeg ham søge vil hos hine fromme
 Og ædle, som med aaben, udstrakt Arm
 Modtage, huse ham i trofast Varm;
 Her haaber jeg paa rette Spoer at komme.
 I sigge mig, hvor er min Søn, den Kjere?
 Hvo blot hans Opholdssted kan nævne mig
 Det allerbedste Kys kan vente sig,
 Og den, som bringer ham, kan vente mere.
 Ja her, ved Styr, jeg sværger paa,
 Mit Løfte klippesast skal faae.

Men alle tie! Svar vil ingen give!
 Maaskee han, ukjendt midt blandt Eder staaer,
 Maaskee omkring han uden Vinger gaaer,
 Maaskee, for ej opdaget let at blive,
 Han Buen, Raageret og sine Pile
 Og al sin Seiersdragt her lagde ned;
 Men jeg paa ham saa mange Merker veed,
 At jeg skal ikke standse eller hvile,
 For jeg ham faaer bestrebet saa,
 At let I ham udfinde maa.

Han-gammel er i Trædskhed og i Alder;
 Men af hans Ansigtstræk og Lemmer man
 Ham for et Barn dog holde, agte kan,
 Og aldrig, aldrig, Hvile paa ham falder.
 Nu er han bist, nu her; Som Barnet spøger
 Han idelig, men Spøgen farlig er;
 Nu er han vred og bister, nu man seer,
 Han, glad og mild, igjen dit Vennskab søger.
 Er end hans Kind af Taaren vaad,
 Med Latter ender sig den Graad. —

Hans gule Pokker sig i Krøller boje
 Og Panden skule lange tatte Haar;
 Men lig Fortuna — hvor den malet staaer —
 Hans Isse skaldet er. Du i hans Næse
 Den rene Raadhed læse kan, og lige
 Han paa Dig aldrig seer, men skælende,
 Som Tyven og den bange Hælende;
 Selv naar han smiler, vil den Falske svige.
 Hans Læbe er saa purpurroed,
 Og Kinden luer som en Glød.

Den svæde Tunge laller idel Smiger
 I honningsøde Ord, og, afbrudt, frem
 Den skarpe, fine Stemme fører dem.
 Med hykkelse Venlighed han sig indsniger
 I Hjertet, og sin List med Masken dækker,
 Som fattig Pillegrim, i Ydmyghed
 Erbødig han sit Hoved bøjer ned;
 Og sine Hænder, bedende, oprækker:
 Man ham dog Herberg unde maa,
 Ej uden for ham lade staae! —

Han smutter ind, og strax Du seer ham blive
 Gaa usorøst, stolt, at ene han
 Sig troer berettiget, som Eiermand,
 At fordre, man ham Nøglerne skal give
 Til hvert et Hierte, og flux bort han jager
 Den gamle Eier; Som Tyrannen haard,
 Han, selv Fornuften, svækket, fængslet faaer,
 Ja hvert hans Bud af Despotismen smager.
 Og viser Du ej Indighed,
 Til Acheron Du sendes ned.

Nu har jeg da beskrevet ham saa nøje
 At let I ham opdage kan og maae;
 Men end I alle, tause, om mig staae,
 I sige, vi paa ham kan ej faae Nie.
 Forblindede! sig Gæst du troer at dølge;
 Fra alle Kanter frem han figer dog.
 Saaledes hiin og skjulede en Snog
 I Barmen, men dens Bid ham der forfølge,
 Og med et skarpt og heftigt Skrig,
 Den Arme selv forraadte sig. —

J. C. Hedegaard,
 Krigsraad.

Elfvos Rige.

O Elfv! du hvis Tryllebælde
 Tilbedes af den hele Jord,
 Din Daarfab, Wiisdom, Ungdom, Ælde
 Du dine Straalefieder snoer.
 Naturen af dit Smil kun smiler,
 Thi Død og Morke er dit Gavn,
 Og Væsenmyriaden hviler
 Opammet i dit Æterfavn.
 Vel er, o Himmelske! dit Rige
 Ei heelt af denne Verden her,
 Vel tor os Tidens Syner svige
 Og trællebinde vort Begiær,
 Dog seer jeg med indviet Nie
 Den første Moderblomst i dig,

Hvoraf den lave og den høie
 Natur fra først udvikled' sig;
 Og denne Alblomsts indre Bøger
 Er Guders dybe Helligdom,
 Og denne Alblomsts Rand os quæger
 Af! Med et Nektardustatom.
 O Elskov, i din indre Sfære
 Er salig Frihed, ingen Lov,
 Der er ei jordist Guld og Ære,
 Og ingen Nydelse er Kov.
 Der blegner Chalifatets Krone
 Bed Siden af en Krands af Lov;
 Der smuldrer selv Cæsars Trone
 Og Hemissæren bort til Støv.
 Det Muld, hvorpaa du Guden sætter,
 Forvandler sig til meer end Guld,
 Den, som du med din Krands omflætter,
 Indlemmes brat i Guders Kuld;
 Og hvor din skionne Verdens Orden
 End giennem denne Verden gaar.

Der Lighed atter deler Jorden,
 Der Geløheds Alter ikke staaer.
 Der sig Opofrelsen indvier,
 Der Gavnet er olympisk Fryd,
 Og Sielene i Harmonier
 Opløses, som forvandte Lyd.
 Der skride Konger og Hyrdinder
 Med samme Pligt og samme Krav;
 Den samme Myrtekrands omvinder
 Et Scepter og en Hyrdeskav.
 Der sukker du, toscansk Svane,
 Ei dybt ved din Madonnas Fod,
 Hun favner dig, skiondt uden Ane
 Og døde Gefler i dit Blod.
 Der blev, i Elfskovs Tryllesfære,
 Der denne Haarlok blev til meer
 End Stjernebilledernes Ære,
 Opgangne over Heltes Leer.
 Du skionne Blomst fra Lillas Tøse,
 Modtagne, himmelige Pant,

Som hendes Elsker tør forvisse,
 At ei useet hans Taare randt;
 O du guddommelige Gie,
 Du Intet, som mig gjør saa rig,
 At Himmelen og Jorden dreie
 Henrykkede sig rundt om mig:
 En Helligdom du mig skal være,
 Et Billed' paa mit største Hæd,
 Jeg ved mit Hierte dig skal bære,
 Indfattet i et Guldcapel.
 Min Orden, naar jeg trygler Hæder,
 Min Amulet i Sorg og Nød,
 Min Anbefaling, naar jeg træder
 For Dommeren af Gravens Skiod:
 Thi Han, som om sin Elskelige,
 Naturen, ved sit Hierte bær,
 Med venlig Fæderrøst skal sige:
 Han elskede og elsket var.

Schack Stauffeldt.

U l a d i n.

F a b e l e f t e r P f e f f e l.

Abdallas Pærling, Aladin faldt ned
I mørken lund, og bad hvert Godes hulde
Giver

Om Rigdom. „O min Søn, hvad er det
som Dig driver

Lil saa formastelig en Daarlighed?“

Saa raabte Mesteren, der Bønnen hørte.

„Af,“ svar'de hiin, „det Mulm mit Hjerte
aldrig rørte;

Paa Gattige det skulde bleven ødt;

Alt gjøre vel, det er saa sedt.“

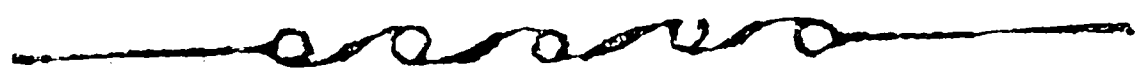
„Ret godt; men gjerne du velgjørende fan
blive

Foruden Guld, med Drift og Virke-Hand,“

Saa sagde Læreren, „endog den tomme
Haand

Har undertiden nok at give.“

Tode.

Epigrammer.

(Oversættelse.)

I.

Bryllups-Tilstaaelsen.

Han.

En Teil jeg bær-min Engel aabenbare;
Jeg standom uden Marsag skjænde. vil.

Hun.

O! Bedste, det har ingen Fare;
Jeg skal dig give Marsag nok dertil.

2.

To Gange 30 gjør 60.

I Albany en Profeser saae
En Moe paa atten Aar en Kiøbmandskone
blive.

Den Vil'be noget pønsed' paa;
„Hun atten, Han alt tredsfindstyve!
Hun burde,“ sagde han, „hun burde før
To Mænd paa tredive sig tage;
Det ogsaa jo de tredsfindstyve gjør,
Hun faaer der med den gamle Mage.“

—Gode.

T r æ f f u g l e n.

Fra Kolde Himmel hænge

De flamme Skyer ned,

Rundt Lunde, Haver, Enge

Hensalme af! derved.

Forbi er Glædens Dage!

Forbi! forbi! forbi!

O Brødre! hvi bortdrage,

Hvorhen bortdrage I?

Hæld dem! de træffe glade
 Vidt over Land og Søe,
 Til Gøndens Palmeblade,
 Til frydret Blomst og Trøe.
 Paa Øvsten de sig gynge!
 Ved fæken Melodi,
 Men af! jeg her maae synge:
 Forbi! forbi! forbi!

O grumme, grumme Jæger!
 Hvad havde jeg dig gjort?
 Mit Saar vel aldrig læger,
 Mit Liv jeg sukker bort.
 Opblæst og syg jeg sidder
 Ved Naens Pilesti,
 O Grumme! alt mit Qvidder
 Er fun: forbi! forbi!

Men du, som hisset støtter

Dig til den huule Pæl,

Og til min Klage lytter

Med Vemod's matte Smil,

O snart du mig skal finde

Fra Sorg og Smerte fri,

Da lad en Taare rinde

Og suk: forbi! forbi!

Schack Staffeldt.

S a n g

for

Det Kongelige Livjægerkorps
den 7de Maj 1801.

End, Brødre! end lod ei det Bud,
Hvorefter alle brænde;
Vort Danmarks Fiender Skud paa Skud,
Den visse Død at sende,
Og Kampens store Nieblif
Hen over vore Isfer gif.

Til danske Kæmpers Heltemod
Vi blotte Vidner vare,
Al! at vi alt for fierne stod
Alt dele deres Fare.
O! hvor da hver sig ønskede hen
Paa Prøvesteen og Bagrien.

Dog end oprinde kan vor Dag,
 Endnu kan Danmark falde:
 Som danske Mænd for gode Sag,
 At seire eller falde.
 Lyd, naar du vil, velkomne Kald!
 Du paa vor Post os finde skal.

O Fædreland! o see da ned
 Til dine Børn i Slaget!
 Der vi gientage dig den Fed,
 Din Fredrik har medtaget:
 For dig og med din første Søn,
 At finde hver en Fare skøn.

Er det Algodheds vise Raad,
 At mere Blod skal flyde;
 Da naae og os den stolte Lod:
 Dans Giender Trods at flyde!
 O da fornne hver Kampens Dag,
 Erindring om Skjertorsdags Slag.

Rahbek.

Det Venetianske Foraarsgilde *.

Til Zuecca imorgen! fra Celia's Læber
det lyder,

Til Zuecca! enhver frydefuld tager igien.
Vil Du ogsaa vide, hvad dette betyder?
saa hør da!

Thi det Fremmede jo stedse tillokkede Dig.
Mellem Bølgen og Skyen, dens Grundvold
i Dybet nedsenket,
Aneiser Poseidons Stad, takkede Steen-
flippe lig,

* I Foraaret tage Venedigs smukke Folk
til en nærliggende Ø, kaldet Zuecca eller
Giudecca, for at spise de første grønne
Ærter.

Men den findrige Kunst kun Pragt og Gilder
den skienked'

Dg ved dens Marmorfod franser Natu-
ren sig ei.

Giernt dens travle Riis afhøster ceilon'ske
Marker,

Medens persiske Naal Liljen med Blom-
ster bestroer,

Dog, o Moder Natur! din friske, dugful-
de Gave

Blomstret og modnes ei midt i Venetias
Pragt.

Derfor, naar Solen paa nye sin sluttede
Bane begynder

Dg ved Adrias Bred Baaren af Gra-
ven opstaaer,

Haster Poseidons Dyrker fra Scenens dig-
tede Temper

Dg fra Gildernes Qualm hen til den
nyfødte De,

Under Elkov og Spøg at nyde de sødlige

Perler,

Som i grønnende Skat groe paa den
rankende Vært.

Da nu Celia havde udraabt det gienlydende
Rosen,

Skillede Kredsen sig ad, hver med god
Morgen gif hiem,

Pønsed', hvorledes han skulde foraarlige
Gilde forskionne,

Dg ved Udfærd og Dragt aflokke Fru-
erne Smil.

Dg da Skyggerne nu i Stadens mæandriske
Stræder

(Klipperister man ser skuld: dem give
til Navn)

Smallere bleve og høit fra Buen Middagen
herked'

Dg de Gyslendes Færd lønnet' med quæ-
gende Gørn,

Samled' de Aarede sig hos Gildets Iovgi-
vende Dronning

Og afdeelte i Par flinkt i Gondolerne
steeg.

Stille styred' Tilboielighed og Valget be-
stemte,

Ceremoniemester var Amor, thi hvad er
han ei?

Saaledes afdeelt i Grupper, hvor Kunst af
behage gav Fortrin,

Flød det ordnede Tog over den store
Kanal

Ind i det blaanende Hav, hvor hver en
Kind blev opfrisket

Og ved hvert Aandedrag Livet fordob-
lede sig.

Effter i Vendingens Kast og let som Pacer-
ten i Bugter,

Smattede hver en Gondol mellem de
Mødende hen,

Til dens smeddede Kam Ruccas Bredde ber
rørte

Og paa den grønnende Jord Grupperne
bandt sig paa nye.

Gavn, o Menneske! Gavn er Glædernes
evige Ungdom,

I Besiddelsens Glød af! de forældes
de døe:

Kun Venedigs Indvaaner, af straalende
Marmorvæg blændet,

Hviler saaledes sit Blik seent paa den
grønnende Eng;

Kun Venetias True, opvoxt blant Guld og
Coraller,

Elsker ei Blomsterne blot, elsker selv rin-
geste Lov.

Da vi nu længe nok os havde fændet ved
Vaaren

Under de svulmende Træ'r, hvor med den
stolte Granat

Figenen fappedes om at vørde, mens Wiin-
koffen, langsom

I sin Udvikling, kun samled' til Hier-
ternes Fryd,

Celias Røst os formened' at sankes om dam-
pende Taffel

Hvor med Comus i Pagt Gratiers Chor
sig indsandt.

Larvelig er Italiens Gøn, og giennem
hans Tempe

Lig en olympisk Giest, Nøisomhed usmit-
tet gaaer,

Bæmmelse ei og Bedøvelse hævner hans
fraadsende Gridfbed,

Dg paa Bægerets Mund jager han Van-
vid ei op.

Spøg og Latter og Elffov, samt Ridderens
almeene Omhed,

Wid, Guitarre og Sang skulede Ganer-
nes Lyst,

Æffun fielden løbreu sig den hastig modnen-
de Elsker,

Sielden Evemeeningen sielmst fotted'
bag Gratiens Glor.

Men under Bordet de Gødder saa fiælent
veltalende vare,

Gom paa et Orgelværk spillede Amor paa
dem.

Mangt et Indtryk sig sneeg saa sagte fra
Goden til Hiertet

Dg i et talende Blik siden sin Ankomst
tilskrev,

Mangen en Hierteforening ved Vaarens
Gilde forsøgte,

Gom da Høsten nu kom saligt i fuld-
byrdede sig.

Schack Staffeldt.

Kunstnerens Liv.

Første Akt.

Før Solens Opgang.

Kunstneren ved sit Staffelet. Han har nylig opstillet Billedet af en feed, hæslig, foket, skelende Kone. Ved første Penselstreg holder han inde.

Jeg vil det ei! Jeg kan det ei!
Fortrøerne, afførlige Contrafæi!

(Sætter Billedet bort):

Fordærve den himmelske Morgen saa!

Da end de fiere Sorger hviler
Gode Kone! Elskede Smaa!

(Triner til Vinduet)

Aurora! nykræftig til Jorden du iler,
Forynget er alt, selv dette Bryst.
Min Daare tilsmiler dig himmelsk Lyst.

(Han sætter et Billed' i Legemsstørrelse
af Venus Urania paa Staffelettet).

Gudinde! naar venligt du til mig seer,
Da med Ungdoms Fryd atter mit Hierte leer.
Himmelske Form! med henrykte Arme
Omfavn' min Aand dig med Ungdoms
Varme.

Hvor min Pensel berører dig, er du min,
Du er mig, du er meer end mig, jeg er din!
Elskheds Væld! Jordens Dronning huld!
Og dig skal jeg sælge for usselt Guld?
Eil en Daare sælge, som kun sig fryder
Ved den brogede Stads, som hans Vægge
pryder?

(Han stirrer hen til Kammeret).

Mine Børn! Gudinde! du vil dem husvare.
 Gaa gaae da! gaae til de Stores Sale!
 I Contribution du sætter dem,
 Og jeg bærer Brød til min Hytte hjem.
 De besidde dig vel, men eje de dig?
 Nei, Livets Urspring! du boer hos mig.
 Henslunket i din Favn
 Min salige Glæde er uden Navn.

(Man hører et Barn græde i Sideskammeret).

Kunstneren.

O Gode Gud!

Kunstnerens Kone (vaagner).

Alt Dag? Min Mand!
 Er du alt oppe? Slaa Ild, hent Vand!
 Kom det i Kiedlen! faae Brændet i Gied!
 At jeg kan faage til Barnet Brød.

Kunstneren

(staaer endnu et Dieblis og betragter sit
Billed).

Hans ældste Son

(springer ud af Sengen og løber barbe-
net ind).

Jeg hjælper dig Gaer!

Kunstneren (henfunten)

Skal jeg miste hende!

Drengen.

Hvad?

Kunstneren.

Bring i Kioffenet smaahugget Brænde.

A n d e n A k t.

Kunstneren.

Hvem banker saa stærkt? Luk op Johan!

Drengen.

Det er den tykke Kone med hendes Mand.

Kunstneren.

(Stiller det hæslige Portrait op igien)

Gaa maa jeg lade som jeg har malt.

Konen.

Gjør det, det bliver jo godt betalt.

Kunstneren.

Det driver!

(Herren og Fruen træder ind).

Herren.

Vi kommer jo ret tilpås.

Fruen.

Min Søvn har i Nat været bare Fias.

Konen.

O Fruen er smuk, om de altid var vaagen.

Herren.

Maa man see de Stykker, som staaer i
Krogen?

Kunstneren.

De støber dem til. (tager en Stool) Behager
de Frue.

Herren.

Nu maa de sunkt make af al Formue!
Det er ret godt, det gaaer nok an!
Men ligner dog ikke som to Draaber Vand.

Kunstneren (sagte).

Det er og et Fias, som begeistre kan.

Herren (tager et Malerie frem).
Er dette Deres eget Portrait?

Kunstneren.
For ti Aar siden lignede det.

Herren,
Det ligner endnu.

Fruen.
(Kaster et angstigt Blik derpaa),
Forfærdelig !

Herren.
Deres Kynker har siden formeret sig.

Sonen.
(Med Torvespanden paa Armen).
Giv mig Penge! jeg maa paa Torvet
gaac.

Kunstneren.

Jeg har ingen!

Konen.

Derfor kan jeg intet faae.

Kunstneren.

Der!

Herr.

Deres Maneer er nu større, min Herr!

Kunstneren.

Det ene blier bedre, det andet værre.

Herr.

(trædende til Staffelettet.)

Saaledes, lidt smallere der ved Bæsen.

Og Diet har ikke det syrige Bæsen.

Kunstneren (affides)

Nei Tanden maatte udholde den Plage.

Musa

Ruseet af de andre, træder hen for ham.)

Min Søn! begynder du at forsage?
 Hvert Menneske bærer jo paa sit Nag.
 Er hun hæslig, betaler hun dog!
 Og lad du den Karl kun dadle og tale.
 Du har jo Tid dig at husvale.
 Alt Gligt hos dig selv og det Billed glem,
 som springer saa huldt af din Pensel frem.
 Naar man er træt af at grave og plove,
 kan Hvilen først tilgavns fornøje.
 Af alt man ofte kan blive saa mæt,
 at man af Livet tilsidst er træt.
 Dig smager Elskov og Brød og Søvnlid
 din Grav,
 og er du ei riig, saa er du brav.

2.

Kunstnerens Apothekose.

Et prægtigt Billedgallerie forestilles. Malerier af alle Skoler hænge i forgyldte Rammer. Adskillige Personer gaar frem og tilbage. Paa den ene Side sidder en Lærling, og er bestemt med at copiere et Billede.

Lærlingen.

(i det han staaer op, lægger han Pallet og Pensel paa Stolen og triner bag ved den.)

Her sidder jeg, Dag ud Dag ind,
saa heed, saa ængstelig i Sind;
og maler til, og pensler til,
og veed knap længer hvad jeg vil.
Alting er ved Kvadrat anlagt,
som mig min Lærer snildt har sagt.

Gaa meget som mit: Blik formaaer,
 nu i mit Mønsters Spor jeg gaaer.
 Og naar jeg da ei meer kan gaae,
 seer man mig som en Fange staae.
 Jeg seer paa Gmaat, jeg seer paa Stort,
 som om det med at see var giort.
 Jeg staaer bag Stolen, kold og heed
 med Panden i den klare Gveed,
 og dog blier til min store Qual
 Copien ei Original.
 Hvad der er lifligt der og frit,
 er tørt og mat og stier paa mit.
 Hvad yndigt svæver hist og gaaer,
 fordreiet og fortrukken staaer.
 Hvad hisset giennemsigtigt leer,
 her som et Potteskaar man seer.
 Kort sagt, mig spærret er hver Wei,
 kun til den gode Willie ei.
 Og harmer det mig just nu meer
 da grant jeg mine Mangler seer.

En Mester (triner derhen.)

Min Søn! du har ei spildt din Tid,
udført dit Billede med Flid.

Du seer, hvor sandt jeg siger dig:

Jo meer en Kunstner plager sig,

jo mere sig til Flid han tvinger,

desbedre Værker han frembringer.

Bliv ved den Bane, som du gaaer,

og du skal see, hvad du formaaer.

Til Maalet sikkert bringer det,

og gior det Vanskelige let;

og usformærkt den rette Aand

da leder snart den vante Haand.

Pærlingen.

Du er for god. De Feil, som jeg
er lobet i, du siger ei.

Mesteren.

Jeg seer kun med en Glæde skøn
hvad hidtil du har giort, min Søn!

Jeg veed, at frem du selv dig driver,
 at paa een Punkt du aldrig bliver.
 Hvad hist og her du kunde rette,
 vil vi til anden Tid oprette.

Parlingen.

(Stirrer paa Billedet.)

Jeg har ei Noe og ingen faaer,
 før Kunsten jeg tilgavns forstaaer.

En Dilettant.

(Træder hen til ham.)

Min Ven! det undrer mig, at ei
 De sig unyttig Gysiel ender,
 og gaaer hen paa den rette Wei,
 og strax dem til Naturen vender.
 Naturen leder os med Mestres Mesterhaand,
 den aabenbarer alle Aanders Aand!
 Hvert Legems Siel ved den at see vilfaae,
 hver Mythe vi ret ved den først forstaae.
 Jeg be'er dem Kiære, følg mit Raad,

hvad hjælper det, bestandig fremmed Daad
 med Angst at copieret faae?
 Brud ud af denne snevre Muur.
 Natur, min Ven! Natur! Natur!

Lærlingen.

Det har tit andre for mig sagt.
 Jeg dristig Haand derpaa har lagt.
 Det var bestandig mig en Fæst,
 og undertiden gif det godt;
 men oftest blev jeg med Protest
 tilbageviiist med Ekam og Spot.
 Knap oftere jeg sligt tør male,
 det gaaer den meeste Tid forkeert.
 De Blade er for kolossale,
 og deres Efrist heel selsom abreveert.

Dilettanten. (i det han vender sig)

Nu seer jeg hvad det stikker i.
 Den gode Ven har ei Genie,

Pærlingen. (Sætter sig)

Der er slet intet giort. Jeg vil
endnu en andengang dertil.

En anden Mester.

(Triner hen til ham, betragter hans Arbejde, og vender sig uden at sige noget.)

Pærlingen.

Gaae ei saa taus, jeg beder dig,
et Ord sig i det mindste mig.
Jeg veed det, du er en forstandig Mand,
Du kan mig lede bedst blandt dem jeg fiender;
fortiener jeg det ei ved hvad jeg kan,
saa dog min gode Willie det fortiener.

Mesteren.

Jeg seer paa hvad du der har malet ned
halv med Beundring og halv med Medlidenhed.
Du synes mig til Kunstner født;
har viseligen ingen Tid forødt.
Den dybe Lidenstabs højt føler du,

med dybe Blik, som fælden samle,
 den skønne Verdens skønne Træk at samle,
 og den medfødtte Kraft du over nu,
 at den med hurtig Haand kan tydeligt udtryk-
 kes ;

det lykkes dig, og vil end bedre lykkes.

Men —

Pærlingen.

Dølg mig intet!

Mesteren.

Men du over kun din Haand,
 Du over Blikket, og nu og din Aand!
 Det heldigste Genie saa vidt det neppe bringer,
 at ved Naturen han og ved Instinktet kun
 sig til det Usædvanlige opsvinger.
 Kunst bliver Kunst! Hvo den ei giennemtænker,
 fortænder Kunstnernavnet slet.
 Her gælder Samlen ei, hvad Godt man Ver-
 den skænker,
 det maa man selve først erkiende ret.

Pærlingen.

Jeg veed det vel, med Blik og Haand
man kan

til gode Mestres, som Naturen gaae;
men glem ei heller Mester, at Forstand
befatter sig med Gølf kun, som forstaae.
Det er ei smukt saa for sig selv at vandre,
og ifkun til dig selv indsamler du,
du funde gavne mange andre.
Hvi gaer du da saa ene nu?

Mesteren.

Man har det mageligre nu tildags,
end til mit Ord at laane Pre.
Min gamle Vise falder i det Slags,
som saare Gode kun gidder høre.

Pærlingen.

O sig mig, dadler du, at jeg med Elz
denskab
mig denne Mand har valgt, at han mig
meest henrykker,

at han min Siel, min hele Siel udtrykker?

Siig, er det Vinding eller Tab?

At paa hans Bærker sig mit Blik kun
nætter,

at høit jeg ham hen over andre sætter,

At varmt jeg elsker ham, som var han nær
hos mig,

at efter ham min Haand kun over sig.

M e s t e r e n .

Jeg badler ei, han er fortreffelig, Ven!

Jeg badler ei, du est en Yngling end!

En Yngling flur maa hæve høit sin Vinge,
imellem Kierlighed og Had sig svinge.

Han er mangfoldig stor, den Mand du væl-
ger her,

Du kan dig længe danne ved hans Bærker,
kun at du snart hør han har feilet mærker;
man Kunsten have maa og ikke Mønstret
fier.

Pærlingen.

Jeg saae mig paa hans Billeder, som
sagt,
ei mæt, om jeg besaae dem tidlig, silde.

Mesteren.

Erkiend min Ven alt, hvad han har fuld-
bragt,
og da erkiend, hvad han fuldbringe vilde.
Da først han dig ret gavnlig være kan,
at nyde Andre da, han vil dig ei formene.
Guldkommenhed ei boer hos nogen enkelt
Mand,
og intet Menneſſe har eiet Kunſten ene.

Pærlingen.

Gaa ſig mig mere, nægt mig ei min Ven!

Mesteren.

En anden gang, min fiere Son!

Gallerieinspektøren. (kommer)

Nu! denne Dag, det maa man sige,
kan regnes blandt de lykkelige.

Et Malerie-i Dag vi saa
saa herligt, som jeg intet saa.

Mesteren.

Af hvem?

Færlingen.

O sig! Af denne her?
Det ahner mig.

Inspektør.

Af ham det er!

Færlingen.

Gaa bli'er mit Haab dahn fuldført,
saa blier mit Dnske da bønhort,-
Hvor er det? Lad mig hurtig gaa.

Inspektør.

De snart det her at see vil faae,
 Saa kosteligt som det er malt,
 Saa dyrt har Prindsen det betalt.

Maleriehandleren. (kommer)

Nu kan dog Galleriet sige
 at det et Mesterstykke giemmer! -
 Nu seer man engang dog en Fyrste uden
 Lige,

som Kunsten elsker og forfremmer.
 Vi skal nu Galen strax berige.
 Det bringes hid, til Under for enhver.
 Saa længe end jeg var i Live
 jeg eied ingen Skat, som denne her.
 Det smerter mig, den bort at give;
 Det Guld jeg faaer, opveier ei dens Værd.

(Man bringer Venus Uranias Billed ind,
 det sættes paa et Staffelet.)

Her, som det solgtes af den efterladte Stamme,
 her uden Fjernis, uden Ramme!

Her uden Siir og Smigerie!
 See hvilken Holding der er i!

(Alle forsamle sig deromkring.)

Første Mester.
 Ha hvilken Praxis ei der yttres sig.

Anden Mester.
 Hvor giennemtæuft, hvor heelt og stort.

Lærlingen.
 Mit Hjerter svulmer høit i mig!

Dilettant.
 Det Billed er fortræffligt gjort.

Maleriehandler.
 Og i hans skionnefte Maneer.

Inspektør.
 Den gyldne Ramme strax vi seer,
 Kun hurtig hid, spild ingen Tid;
 Thi Prindsen kommer strax herhid.

Prindsen.

(kommer og betragter Maleriet.)

Det Billed har en fielden Værd,
modtag hvad de forlanger her.

Cassereren.

(sætter Pungen med Bægherne paa Borden
og sukker.)

Maleriehandleren. (til Cassereren)
Dem først ved Vægten prøver jeg.

Cassereren.

Det staaer til dem, men tvivl kun ei.

(Fyrsten staaer for Billedet; de andre i
nogen Afstand. Plafonden aabner sig.
Musa paa en Skye, ledende Kunst-
neren ved Haanden.)

Kunstneren.

Hvorhen, Veninde! bringer du?

M u s a.

Skue ned min Søn, erkiend dig nu
paa Skuepladsen til din Ære.

K u n s t n e r e n.

Jeg føler Trykket kun af Jordens Atmos-
phære.

M u s a.

Skue ifkun ned, det er et Værk af dig,
som alle andre her fordunkler,
og mellem mange Stierne rundt om sig,
som den af første Rang fremfunkler.
See her dit skionne Arbeids Magt,
som lykkeligt med Ild og Wiisdom du
har i dit reneeste, dit bedste Nu
opfundet og med trolig Glid fuldbragt.
See! Mesterne selv lære glade!
En sindriig Tyrste henrykt staaer,
og frydes ved sin Skat, og gaaer,
og kommer atter hid, og kan den ei forlade.

See denne Yngling her, som luer
i det han paa dit Billed stuer.

Heit i hans Blik det Onske yttres sig,
at fast hans Sjel forenes maa med dig.

Saaledes virker stærkt den store Mand
paa sine fide, medens Sefler vanke;
thi hvad en sielden Mand erhverve kan,
erhverves ei blot inden Livets Skranke.

Nej! længe efter Døden er han stor,

Den Edles Navn ei Liden dræbte,
stolt stræber frem hans Daad, hans skionne
Ord,

udodeligt, som Dodelig han stræbte.

Et evigt Liv jeg derfor skienker dig,
du Elste, vær udodelig!

Kunstneren.

Jeg seer den store Lykke Bæms i Livet
mig Dodelige huld har givet,

og hvad han mig i denne Time skienker;
og han tilgive mig, om dette Syn mig
krænker.

Thi som en ung forelsket Mand
 umulig Guderne dog takke kan,
 naar fiernt den Elskte, sængset, Kummer
 taaler!

Og kan det blidne vel hans Sind,
 at Solen med det samme Skin
 paa ham saavel som paa den Elskte straaler?
 Saaledes maatte stedse jeg undvære.
 Hvor kan det fylde vel med Fryd min Hu,
 Veninde! at jeg veed, hvorledes nu
 de mine Værker kiobe her og ære?
 O havde mangengang jeg til min Lise,
 kun eiet hvad hin Rammes Zirat kostet har,
 med Hustrue og med Barn mig ganske mæt
 at spise,

da nu tilfreds og lykkelig jeg var.
 En tier forstandig Ven i stillen Hiem,
 en Fyrste viis som hialp Talentet frem,
 dem fandt jeg ei, hvorhen jeg end mon træde;
 i Alostret søve Yndere jeg fandt.

Saaledes kiæmpende mit Liv henrandt,
 selv uden Lærlinger og uden Glæde. —

(Vegende ned paa Lærlingen.)

Dg vil du give denne unge Mand,
 som han fortjener det, hvad nu du mig har
 givet,

da giv ham, mens ham Viin og Elskov glæ-
 de kan,

alt det Nødvendige til Livet.

Han mærke tidlig alt, hvor fier han er for dig,
 naar blideligt og fro hans Dage flyde.

Den Ære, som nu selv i Himlen drøber mig,
 lad ham, som jeg, men mere glad den nyde!

Øhlsflæger.

P r o l o g

for

det forenede Dramatiske Selskab.

i September 1803.

(Theatret forestiller en Skov, ved den ene Side sidder en omvandrende Mandsperson og læser i en Bog; Fuglene lade sig, efter et lidet Ophold, høre.)

V a n d r e r e n.

End synge Fuglene, end Skovens Top er
grøn;

Naturen i dens Pragt end see vi under-
skion.

Men — Tiden iiler hen — der er kun faa
tilbage,

af disse herlige, og skønne Aarets Dage,
 hvor man ved hvert et Skridt indaander
 Liv og Lust,
 og Blomsters Balsom - Duft udfylder spænd-
 te Bryst.

(Et lidet Ophold, hvorefter Fuglene slaae
 igjen.)

O! snart I tie vil, snart falmer Skovens
 Pragt,
 og Efteraaret sig isører barske Dragt.
 Snart Viben, Storken, vil sit lange Tog
 begynde,
 og sige os Farvel. Forsvinde vil den Ynde,
 som før fortryllet os, som vi saa gierne nød,
 ved Kildens Raslen og i Floras Blomster-
 Skied.

(Flora, Pomona, Ceres, den første
 med en Blomsterkrands, den anden
 med en Kurv fuld af Frugter, den tredje

die med et Snippe Ur, lade sig see i
Baggrunden af Theatret.)

Men — hvilket Syn! er det vel sværmerse
Phantasie?

Hvad seer jeg hist? O! det er neppe
Ernyttelse.

Jeg troede, at jeg her omvanket ganske ene,
men med Forundring seer, at jeg er ei alene.
Det er Gudinder, som jeg histet vandre
seer;

de nærme sig. — Det er — de trende Græ-
tier.

Flora.

God Dag, min Ven!

Pomona.

God Dag!

Ceres.

Vor Hilsen du modtag.

I et saa yndigt V'ir, paa en saa herlig Dag,
vi vanke om, for Affsced snart at sige,
til alt hvad der er skönt udi Naturens Rige;
til Skovens Løv, til Markens Siir og Pryd,
til Fuglens Gang, til al Naturens Fryd.

Flora.

Snart gulnet Løv fra Træets Grene faldt;
og barske Vinde, de vil ødelægge alt.

Pomona.

Ei fiærlne Sanger da fortrylle vil vort Øre,
kun hørse Krages Røst vi skundom faae at
høre.

Selv Skovens skionne Træer, som ved et
Tryllespil,
til Skræppebilleder sig da forvandle vil.

V a n d r e r e n .

Alf Middags : Heden træt, i Skovens stille.

Lye,

jeg hørte kun til Kildens sagte Gnne;

som ensom Eremit udi hans tause Bolig,

jeg her fordybet sad i Læsning, trng og

roelig,

og veed ei af et saa uventet Gyn for mig.

Hvo er de Skionne, som gior mig saa lyk-

kelig ?

F l o r a .

Jeg Flora er.

P o m o n a .

Pomona jeg.

C e r e s .

Jeg Ceres er.

Vi Søstre ynde dig, og Godhed for dig
bær.

Thalia, hun hvis Kunst, som du saa hel-
 dig ynder,
 ved os dig hilse laer, og herved dig for-
 kynder,
 til hendes Alter du dig strax forsøier hen,
 at dyrke hendes Kunst; Thalia er din Ven.

Flora.

Men, før vi gaar herfra, du dog en liden
 Gave,
 fra hver af os, skal til en fix Grindring
 have.

Se her en Blomsterfrands.

Pomona.

Og skionne Frugter med.

Ceres.

Og modne Ax til Tegn paa Aarets Frugt-
 barhed.

Flora.

Naar Marken grønnes, kom da hid til os
igien.

Farvel! Du Skovens og Naturens hulde
Ven.

Flora, Pomona, Ceres

(paa eengang.)

Farvel! (De forsvinde hurtig.)

Wandrerne.

(Efter en liden Pause.)

Farvel! ! O snart gaaer Vintrens Dage
hen,

jeg da paa dette Sted vil komme hid
igien.

Imidlertid jeg hos Thalia mig indfinder,

hos hendes Alter froc, saa mangel Time
svinder;
ved hendes Tryllespil forfortes Vinteren;
naar Marken grønnes, vi hos Flora sees
igien.

(Dækket falder.)

N. H. Weinrich.

L i n a s H o j,

eller

Kjerlighed indtil Døden.

Ah! te meæ si partem animæ rapit
maturior vis, quid moror, altera.

H o r.

Denne Fortælling er udarbejdet i Aaret 1798. Da jeg, efterat den var bestemt for Nytaarsgaven, tog den frem - for at giennemsee den, fandt jeg saavel i Planen som Indflædningen meget, som jeg onskede at ændre, men — da den saare indskrænkede Tid ikke tillod mig ganske at omarbejde den, sagte jeg at forandre de Steder, som eg mindst troede at kunne bestaae for

Kritikens Domstoel, og haaber for Næsten Overbærelse med et Arbeide, som er mit første Forsøg i denne Digteart.

Tæt ved det yndige Bohlendorff *, hvor huslig Lyksalighed har reist sit venlige Sæde, hvor daadriig Virksomhed frydrer Landlivets fyldefulde Glæder, hæver sig en græsflædt Høj i Udkanten af en lille Lund; gamle ærværdige Elmetræer indhylle den i højtidelig Skumring, møesgroete Stene omgive dens Fod. Paa venstre Side af denne Lund skuer man Eggeskovens ** ranke Stammer i uasseelig Bidde, og paa højre udbreder den tætte Lindeskov *** sine fjolige Skygger,

* En Gaard med tilliggende Gods, som, paa Grændserne af Svensk-Pommern, tilhører Hr. Kammerherre og Oberst K a r d o r f f.

** *** Das Eichholz og das Lindholz.

der vederqvægende besynte den modige Vandrers mod Solens brændende Straaler. Skjøn er den Udsigt, som mellem disse Skovstrækninger perspektivisk aabner sig for det beskuerende Øje. I Forgrunden boigende, guldgule Agre, hvis tunge, nedbøjede Aar spæde Overflødigheds Fylde. Længere tilbage Trevels og Rechnitzes solvklare Bolger, som i mæandriske Bugter rulle fremad, for, som det synes, venstabelig at blande deres Strømme, indtil de paa een gang i hundrede blomsterklædte Arumninger ile fra hinanden, og medens den ene forfølger sit Lob mod Sydvest, gjennestrømmer den anden Pommerns signede Egne, hvis taarnende Høje langsomt hæve sig i Baggrunden, bedækkede med mørke Skove, paa

tvende Skovstrækninger i Nærheden af
Bühlendorff.

hvis Toppe Aftenrodens Glands endnu hviler, naar Dæmring allerede hersker i Dale-
ne. Bag ved hiin Lund er en gammel Søe. Engang var dens Omfang betydelig større, i sit Skjød gemmer den Ruderne af vældige Bygninger, mægtige Levnings af en Borg, som i Oldtidens Dage fremskreg af Søens spejklare Glade. Nu hersker her Ensomhed og øde Tausshed, ifkun afbrudt ved Aftenvinden, som sorgmodig suser mellem Sive-
vene, der omgive dens Bredder.

Rigdom og Vælde og Storhed ere flugt-
tige, forgiængelige Skjægger. Neppe tæller
Tiden hundrede Aar førend deres trodsende
Mindesmærker synke sammen i Gruus,
Glemsels kolde Aande suser hen over Rui-
nerne, mellem disses smuldrende Levnings
vilde selve Erindringerne vorde begravet, der-
som Rygtet ikke ved dunkle Sagn forplante-
de den til Efterlægten. Og saa deres Nav-
ne, som beboede hiin Borg, vilde maafee

være glemte., dersom ikke Sagnet om hiin
 lille Høj havde holdt deres Minde levende.
 Jeg vil søge at fortælle dette Sagn saale-
 des, som en graahærdet Oldingengang for-
 talte mig det, da jeg hvilede paa Høien i
 Elmetræernes Skygge, og saa Afrensolens
 Staalifarve de mørke Fyrretoppe paa Po-
 nerns sjerne Høje ildrode.

*

*

*

Paa Wittovs * frugtbare Halvø,
 ikke langt fra det Sted, hvor det høje Ar-
 kuns ** truende Tinder forhen skuede ud
 over Østerhavets skumhvide Bølger, levede
 Rudolf af Schonau paa sin fædrene:

* En af Den Rügen's skønne, roman-
 tiske Halvøer.

** Arkona.

Borg. Edel var R u d o l f og god; venlig smilende, som den unge Dag, var hans store roelige Die, men djerv var han tillige og fjæk, som den vakte Leve, naar Sværdenes Klirren og Skjoldenes Samklang kaldte ham frem til Kamp for Rejsfærdighed og lidende Ufald. Allerede tidlig var R u d o l f s Fæder, W a l t e r af S c h o n a u, mæt af Hæder og Dage vandret til sine Fædre. Sin R u d o l f — den fyrrige, kraftfulde Yngling, overantvordede han fuld af Tillid til S i g f r i d af H o c h f e l t, den ædle Olding, som hans Tidkalder nævnte den Vise, under dennes Veiledning fremvorte R u d o l f til Mand, og ved hans Side kjæmpede han sine første Kampe. Herlig Bevidsthed om ulastelig Wandel tronede i S i g f r i d s Barm; sikkert var hans Blik, som den Rejsfæsnæs Blik, i hvis Sjel Lidenfæbernes brusende Storm har lagt sig, deeltagende nog hans Hjerte ved Lidendes Jammer.

Gulvhvide Haar flød nedj over Oldingens Nakke, tynde Lokker bedækkede sparsomt den høje Pande, som hæderfulde Ar prydede; thi graae var Sigfrid blevet under Kamp og under Møje. Dog — langt fra sin Rudolf vuggedes Sigfrid nu paa de fjerne Volger — ene vandrede denne i den høje, hvælvede Sal, længselsfuld søgte hans spejdende Øie, skient forgjæves, paa det roelige Hav at opdage den Snakke, som førte Oldingen tilbage til Wittos Kyster.

Rudolfs Fader havde nemlig i dennes første Barndoms Aar giftet sin Søster Litte med den diervel Rudolf af Rårhoff, hvis vidtloftige Besiddelser udstrakte sig over en stor Deel af Benden. Rudolfs urokkelige Ketskaffenhed, hans varme Mennefjærlighed, gjorde ham elsket af de Gode, og hans tunge Arm opfyldte Boldsmandene og de Svages Undertrykkere med Frygt. Mitten sorgløse Aar henlevede Litte med denne æd-

le Mand i haushg Lyksaligheds venlige
 Skjød. I deres Ægteskabs andet Aar blev
 Pittedegarde Moder til en Datter, og
 tvende Aar derefter trykte Ludolf med
 navnløs Fadersryd en Søn, sit udtrykte
 Billede, til det bankende Hjerte. Stille,
 og sorgfrie svandt Dagene i Kærhoff's
 blide Egne, fro skuede Ludolf og Pittedegarde
 ud imod Livets Aften, lyffelige
 ved hinanden, lyffelige ved de Børn, Him-
 melen skænkede dem. Som den snehvide
 Pille mellem dustende Roser fremblomskrede
 Ludolf's hulde Datter i jomfruelig Ynde.
 Tiern og nær nævnte de forstandige Huus-
 mødre hende som et Mønster paa Sagtmo-
 dighed, Huushgighed og hver qvindelig Dyd;
 fro drælede hver usfordærvet Yngling i de
 Kredse, som hendes stille, fordringsfri Yndig-
 hed forskjønnede, og varmt ønskede hver ædel
 Pige at ligne den Favre, den Gode; hun
 var sin Faders Tryd og Fred, ligesom Lud-

vig var hans Haab og hans Stoltthed. I sit Pivs Morgenrøde røbede denne allerede fældne Anlæg, viiste, endnu før han taltes imellem Ynglinger, Prover paa Mod og Gæfthed og Vandsnærværelse, som lode den glade Gæder haabe den herligste Løn for Opdragelsens Møje. Doa, hvo er den Dødelige, i hvis Gied uafbrudt Lykke vandrede, og hvor ofte er Jordens Velsalighed ifkun tryllende Drømme, der venlig omsvæve os, indtil Modgangs Torden pludselig tilintetgjøre dem. I Arme! ogsaa I vaagnede til Kummer. Thi nu indtraf hiin uheldsvangre Periode, da Bøndernes frugtbare Egne bleve en sorgelig Skueplads for blodige, indvortes Krige. Frodig, som giftige Svampe paa halvforraadnet Træ, fremvorte Voldsmænd og Røvere; men over dem alle hævede Murik af Mecklenborg, med Tilnavn den Blodige, snart sit mægtige Hoved, lig Tidlen mellem giftige Urter;

thi Kun faae Nar forløbe inden Magt eller
 Frygt næsten havde bejet deres hele Antal
 under hans Lehnssaag. Længe lod han Lu-
 dolf ufejdet; thi han frygtede dennes mæg-
 tige Arm, som hans tre Undergivnes Kjer-
 lighed og en retfærdig Sag laante dobbelt
 Kraft; men endelig troede han sig, begun-
 stiget af Lykken, ved forenede Røvers Magt
 stærk nok til at angribe ham. Baklende og
 modsigende vare de Efterretninger, som det
 usikre Rygte bragte til R u g e n s skovrige Ky-
 ster om Udfaldet af denne Kamp. Snart
 heed det, at K u r i k, forladt af Sine, ind-
 sluttet paa sine Borge, fortrød at have ud-
 æffet den hvilende Løve; snart heed det igjen,
 at den ædle L u d o l f var falden i retfærdig
 Kamp for sine Ejendomme L i t t e g a r d e
 og hendes Børn overgav Rygtet nu i Bolds-
 mændenes Hænder, nu lod det dem igjen
 have frelst sig, og søgt et usikkert Tilflugts-
 sted i D b o t r i t e r n e s vildsomme Skove.

Ekjent Rudolfs og Littertegardes Minde, som fra Barndommens tidlige Dage blev tilbage i Rudolfs Sjel, ifkun svævede dunkelt og utydeligt for hans Erindring, saa slog hans varme Hjerter dog fuldt af urøvelig Deeltagelse, da fornyede Angter stedse gjorde deres mislige Stilling sandsynligere. Den viise Sigfrid saae sin Mndlings Uroe, og for kjerlig at ende den, afgik han selv med en letseilende Snække til Warnovs sandets Udlob, Irgselfuld saae Rudolf hans Komme imøde.

Endelig, den syvende Dag, da Solen sank ned i de væslige, rødmeade Bolger, krydede den veltiendte Snække ind mod den bugtede Strandbred. Rask ilede Rudolf ned imod Sigfrid.

Rudolf. Nu, Sigfrid! hvad bringer du?

Sigfrid. Elette, min Rudolf! ere de Efterretninger, jeg bringer. Den

ædle Rudolf faldt for Muris Sværd i
ulige Kamp, og hans Ejendomme bleve
et Rov for den blodstærkte Voldsmand.

Rudolf. Men Pittedgarde og
hendes Børn?

Sigfrid. Om dem veed jeg kun
isaa meget med Visshed, at de ere und-
gaaene Røverens Hænder. Sandsynlig-
vis stænke Vendernes Skove saavel hende
som flere ædle Flygtninge et sikkert Til-
flugtssted.

Rudolf. (hæstigt) Ha! Sigfrid,
lad os opbyde mine Mænd, lad os beman-
de mine Snækker, og slynge Hævnens knus-
sende Lyn ned paa Voldsmandens Tøse.

Sigfrid. Roelig min Rudolf!
thi Fornuft finder stedse den Vej, som
brusende Hæstighed forfeiler. Lad os først
søge at frelse de Levende, inden vi tænke
paa at hævne de Døde. Lad Klogskab sty-
re vore Tred! Træde vi frem uden For-

Beredelse, da knuses vi under Muris Maat, som under et rullende Fjeldfred; men følge vi forsigtigen vor Vel, er hans truende Bølge ikke uovervindelig; thi misfornøjede sukke allerede mange af hans Lehnsmænd under det Jernaag, som ifkun Overmagten kastede over deres Skuldre, og upaatvivlelig ville Ludolfs Mænd glade flokke sig under dit Banner.

Rudolf. Handle da som dig tykkes.

Sigfrid. Først lad os søge at opdage den ædle Pittegardes Tilflugtssted, og naar hun er sat i Sikkerhed, ville vi forsigtigen samle din Magt i hine Egne, for, naar det gunstige Øieblik kommer, med fuld Kraft at kunne virke.

Rast led nu Ludolfs Bud gjennem Wittovs fornsvangre Glette. Blussende Unglinger og kraftfulde Mænd flokkede sig jublende paa de høistavne Gnefter. Den tredie Morgen heisedes allerede

de svulmende Seil paa de bugnende Ma-
ster, og med fire Skibe forlod Rudolf
den fædrene Strandbred. Paa høire
Haand ffuede de i Forbiseilingen Stub-
benitz's * takkede Forbjerg, saae den
høie Kongestuel, denne Evighedens
Obelisk, majestætisk hæve sig mellem de
lavere Fjeldflinte. Allerede i Martusinde

* Skov og Kridtklipper paa Nagen.
Midt imellem de høie Klinte, der,
liig himmelskigende Taarne, reise sig
over hinanden, stiger den yderste Pynt,
Kongestolen kaldet, nogle hun-
drede Fod lodret i Veiret. Ubeskrive-
lig skøn er udsigten fra denne Højde.
Paa Høire og Venstre indlottes man
af hvide, skovrandsede Klipper, i det
under Fodderne bruser det uoversæelige
Hav, og den jord-omarmende Himmel
begrændser ene den vilde Udsigt.

trods for dens skumbetækkede Barm Bølger-
 nes Harme. Tæt glede de paa Venstre
 forbi de mørke Ruiner af Svantevits
 nedstyrtede Templer, der engang knejsede
 stolt paa det høje Arkun. Dybt inde i
 det Sund, som fyller Pommerns
 Kyster fra Rügens tangflædte Strand-
 bred, viste sig for deres Blikke Stra-
 laaes * Stad, glimrende mod den dalen-
 de Aftensoel, og allerede den følgende Dag
 var en gunstig Vind dem frem paa War-
 ners bugtede Strømme. Ikke rullede den-
 gang som nu Warners solvblaae Bølge
 mellem fornrige Ugre og græsflædte Slet-
 ter, ikke hvilede talrige Hjerder mættede
 paa disses blomstrende Gylde, ikke gjentød
 den glade Landmands tidlige Morgensang
 ved dens bugtede Bredder, ikke saae man

* Stralsund.

da den flittige Huusmoder sykle ved sin Dørtærskel, ingen legende Børn om den Enslendes Tid. Mørke, tykke Fyrreflove skjulte dens Bredder. Ubeføgte og eensomme vare de, naar ikke en havomfærmende Vifling nu og da søgte Tilflugt der, naar den barske Nordvind taarnede Havets skumflødte Bolger.

I een af de mange Bugter, som Floden danner, bød Rudolf sit velforsynede Mandskab at fastne de stærke Stævne og oppebie nærmere Befaling. Nogle af sine paalideligste Folk bød han, hemmelig og forsigtig at gjennevandre Obotriternes Skove ned imod Havet, og selv foretog han sig i Sigfrids Selskab en lignende Vandring.

Den første Dag fortsatte de deres Reise gennem øde vidtstrakte Skove. Tavt og stille var alt omkring dem. Ingen Lyd mødte det lyttende Øre, uden

den bevingede Sangers Qvidren og Win-
dens Susen i de mørke Fyrretoppe. Huult
og ængsteligt gjensøde Sigfrids og Ru-
dols tunge Fodtrin i Skovenes Tensom-
hed. Allerede sank Solen til Hvile, og
endnu havde de ikke opdaget Spor af men-
neskelige Væsner.

Med den redmende Morgen beandt
de atter deres Vandring, og kom snart
i en Egn, som Naturens kjerlige Haand
moderlig havde smykket. Behagelige for
Øiet fremviste skionne frumløbende Dale de-
res blomsterrige Skjød mellem liflige Smaa-
høje, som, bedækkede med ranke Bøge
og ældgamle Ege, laae adspredt paa høj-
re og venstre Haand. Deres Haab her at
finde Mennesker steg, da de hvert Øje-
blik fandt tydelige Spor af Menneske-
haand og Menneskestid. Dog, paa een-
gang standsede deres Fjed, med lyttende
Øre og speidende Blik stode de tavse ved

hinandens 'Eide; thi nær ved dem og pludselig bævede igjennem Lunden Harpetoner, søde som Nattergalens tryllende Melodier, og snege sig til deres Øre. Sagte og forsigtige vandrede de efter Lyden, og steg op mellem tvende Høje, som her bævede sig i Veiret ved Siden af hinanden. Steil som den bange Fantasie maler Vejen til Elysium, trang som Dødens Bane, snoede sig her en snever Stie op imellem Højene. Sagte bøjede deres Haand de efuomrunkede Hasler til Side, og de befandt dem da ved Indgangen til en lille yndig Dal, omgivet af blomsterklædte Høje, fra hvis Toppe ærværdige, hundredaarige Ege vidt udstrakte deres levrige, skjæggefulde Arme. Ved Foden af den Høj, paa hvilken Rudolf og Sigfrid stode, laae i Egenes Skjgge en lille simpel Boelig, og tæt uden for Døren af denne sad en ung,

vindelig Skabning, fuld af Ynde og
 himmelfuld Blidhed, tabt henbøjet over den
 Harpe, hvis Toner nyelig vakte deres
 Opmærksomhed. De vare nær nok, for
 nøje at kunne betragte hende. Dog, in-
 gen Skildring! Jeg vil kun sige, hvad
 P e t r a r k, Serligheds omme Digter,
 et Sted siger om sin forgudede L a u r a :
 „Naturen prægede denne Pige, og — søn-
 derbrød Stemplet.“ Det greb hun nu
 nogle rene, sjelfulde Udforder, og hæv-
 dede da sin sølvklare Stemme; harmonisk
 samled den med Harpens bævende Toner.
 Saa strømmer to friskklare Smaabække
 ved Siden af hinanden gennem blomster-
 klædte Enge; de flyde sammen, og risle
 da forstærket hen imellem Markroser og
 Kierminder, som fransse deres Bredde.

Endt var den Yndiges Morgensang.
 Med Roe og stille Hengiventhed hævdede hun
 sit Blik imod Himlen, en mild Taare per-

tede i hendes herlige Die. Henreven af sine
 Fornemmelser vilde R u d o l f ile frem, men
 E i g s r i d standsede ham, da han saae en al-
 drende Kone trine frem af Hyttens lave
 Dør og nærme sig Pigen.

Fromme P i n a ! begyndte hun, saa
 tidligt bringer Du allerede den Evige Din
 Morgensang.

P i n a. Moder ! mine Morgenarbeider
 vare forrettede, den herlige Morgen loffede
 mig ud, og det skønne Skuespil, som den
 vaagnende Natur skænker, vakte min Sjæl
 til Andagt.

M o d e r e n. Himlen er ikke uretsfær-
 dig, engang vil sikkert ogsaa din Lykkes
 Svæl stige.

P i n a. Og er jeg da ulykkelig ? Jeg
 har Fred i Hjertet, og Du elsker mig.

M o d e r e n. Og dog kunne vi ikke
 skjule for os selv, at vor Stilling er tung,
 og vore Udsigter mørke.

Lina. Der lever et al godt Forsyn, ømt vaager det's kjerlige Øie over hver levende Skabning, Moder! Sandelig, vi ere ikke forladte, ikke glemte.

Moderen. Jeg veed det. Men hede Taarer væde dog ofte mit natlige Seje, naar jeg erindrer, at dine Dages Foraar, Dit Livs Blomstertid, svinder glædetomt hen i denne fjerne Udsørfen.

Lina. Mit Liv er ikke glædetomt. Vel er den sande Glæde en spæd, en fjelen Plante, og en let Haand skal der til at pleje og opelske den; men har man først lært dette, saa groer den villigere, frodigere og raffere paa Ringheds eensomme Blomsterbed, end i Rigdoms pragtfulde Have; thi, som den bløe Martsfiol, under Glæden stille Roelighed; støjende Tummel, vilde Udspreddelser ere fremmede for dens Væsen.

Moderen. Takket være den milde Himmel, som skænkede Dig denne fromme Aalmodighed, denne stille Hengivenhed.

Lina. Tidlig plantede Du dem selv i mit unge Hjerte.

Rudolf og Sigfrid afbrøde nu denne Samtale, i det de lined langsomme Skridt ærbødigen traade frem. Forfærdet trine Moder og Datter tilbage, dog snart fattede den første sig, og spurgte:

Bremmede! Hvad ville I? Hvad søge I her, hvor ingen Vej gaaer, hvor ingen Gudske slynger sig?

Rudolf. Vildfarende omvante vi i disse uvejsomme Skovstrækninger, ængstelig søgte vort Nie allerede en Udgang, da denne savre Piges trøllende Morgensang viste os Vejen til Din Bolig. Bederqvælgelse til den Vandring, som forestaaer os, om inueligt en Vejledning, som sætter os i Stand til at finde Udgangen af Skov

ven, see! det er alt hvad vi søge; kan, eller vil Du ikke skjænke os nogen af Delene, da vandre vi tavse videre; og ønske I at være skjulte, da skal vor Mund ingenfinde forraade, hvilken Skat Venden gemmer i Hjertet af sine uhyre Skove.

M o d e r e n. Aldrig gif i bedre Dage den hungrige Vandrer uvederqværget fra min Dør, ogsaa I skulle det ikke. Lidt maatte Du desuden kiende Menneskene, naar Du ikke vidste, at Medlidenhed, at Deeltagelse i Ulykke fornemmelig maae søges under Ringheds Straatage.

Sigfrid. Jeg veed det. Hundrede gange søgte jeg dem forgjæves i de aaldrne Herre-Sale, men fandt dem kun i Armodens Hytter.

M o d e r e n. Mand! Dit roelige Nie maatte endnu lyve frygteligere end Din Tale, dersom Du skulde være i Stand til, at bringe Jammer og Elendighed ind i

denne snevre Dal, hvorhen nogle arme Dødelige fløgtede med det eneste, som Skjebnen levnede dem af sundne Dages Lyksalighed, en rolig Samvittighed og Mindet om en brødefrie Vandel. Derfor kommer! og vær mig velkomne!

Under denne Samtale hvilede Rudolfs Blik ufravendt paa den rødmeende Lina. Ofte mødte Linas Blikke det, højere farvede da Uskyldigheds Purpur den Vndiges Kinder, og hurtig sank hendes Blik til Jorden, imedens hendes Fingre sagte legede med Harpens tavse Strænge; dog blye hævede det sig atter, for uvilkaarlig at søge den skønne Rudolf. Med venlig, uesterlignelig Blidhed førte hun ham ind i den lave Bolig. "Vær os velkommen", sagde hun med en Vellyd i Stemmen, der sneeg sig dybt i Rudolfs ubevogtede Hjerte.

De traade ind. Affides i Værelset sad en graahærdet Mand, beskæftiget med at flette Sivmaatter. Med Forundring i hver Mine rejste han sig, da de Fremmede trene ind. Tavst satte han sig langsomt ned igjen, betragtende dem, medens han arbejdede, af og til med et forskende Blik. Alting her bar Mærket af Tarvelighed, som grændsede nær til Mangel, men trindt om herseede dog Retshed og Orden. Huld og venlig som en velgjørende Engel, svævede den huuslige Pina munter omkring, og snart stod et landligt, simpelt Maaltid tilberedt. Brød og Mælk og velmodne Frugter prydede det tarvelige Bord.

Der gives Mennesker, i hvis Varm Naturen, denne Skabningens kjerlige Moder, har nedlagt de samme Følelser, de samme Tilbøjeligheder, den samme uroffelige Hengivenhed for Dyd og Retfærd-

fenhed; lad den halve Jordklode adskille disse Mennesker, lad dem opvære ved Nordpolens evige Iisfjelde og i Sahara's brændende Sand, ved Indus's palmekrandsede Bredder og Dnys uvenlige Udlob! alligevel naar Tilfældet, dog nei! ikke Tilfældet, thi dette Navn er Haan imod Forsynet, naar Styret af vore Skjebner samler disse Mennesker, da behøves kun faa Njeblikke, og deres Hjerter nærme sig hinanden; faa Timer, og de knyttes fastere, end om en halv Menneskealder havde været deres Samværelses Tidsrum.

Saaledes vare de Menneskers Hjerter: beskafne, som en lille, snever Hytte her indsluttede. Menneskefienderen vil det derfor ikke falde besynderligt, at det var rede fort, meget fort, inden Sigfrids venlige, ukunstlede Sprog, inden Rudolfs blide, deeltagende Mine kjerligt

sammenknyttede det Baand, som overeenstemmende Sølelser allerede havde flettet, og stemte deres Sjæle til Fortrolighed, denne hulde Trosterinde i Livets mangehaande Lidelser. Den dybe Tungfærdighed, som med saa skarpe, saa umiskjendelige Spor havde leiret sig paa Lina's Moders Ansigt; den stille Summer, der, liig enkelte Regnskyer paa den blaae, venlige Middagshimmel, svævede over Linas Pande, viste tydeligt, at Skiebne havde strøet skarpe Torne om deres meissomme Vandring. Inderlig Deeltagelse fyldte Sigfrieds og Rudolfs Hjerter, og denne vakte levende Attraae hos dem til at kjende de Aarsager, der havde bevæget disse Edle til at sne menneskeligt Samfund og opslaae deres Boelig i Skovens Ensomhed. Højere steg denne Attraae ved Haabet om, at Fortællingen om deres Skiebne mueligt kunde

indeholde Efterretninger, der kunde lette deres Undersøgelser, der, liig veiledende Stjerner, kunde styre deres vildsomme Vandring.

Om sider begyndte Sigfrid, i det han vendte sig til Moderen: Det flygtigste Bekjendtskab med dig og denne hulde Pige, der blomstrer her, som den eensomme Alperose, ukjendt af Vandreren, overbeviste os snart om, at denne Ørken ikke altid har været Eders Opholdssted. Grunde, ved hvilke min unge Ven og jeg sikkert ikke have Anrsag at rødme, vække varm Attraae hos os, til nøjere at kjende Eders Skjebne.

Moderen. Din Formodning er maa-
ske rigtig; men tillad mig med et tæt
Slør at skjule de fremfarne Dages Begi-
venheder. Mindet om tabte Glæder tjener
ene til at vække den slumrende Smerte
og stemme Sjelen til fornyet Jammer.

Sigfrid. Uden Skaansel at opri-
ve den Ulykkelige's halvlægte Wunder er
Grusomhed; men vil Du vel falde Læ-
gens kjerlige Omsorg med dette Navn,
naar han med en let Haand undersøger
Saaret, for at lindre, hjælpe og læge?

Moderen. O hvad nytter det vel?
Smertelig ville maaskee mine Ord ryste
Eder's deeltagende Hjerte; men min Kum-
mer, af! den bliver i mit Barm.

Sigfrid. (trøstende) O sig det
ikke. Stundom lykkes det dog at bortvæl-
te Kummerens Byrder fra den Lidendes Sjæl,
endskjøndt Dødsfangeren alt suser og Høstfor-
men begynder at ryste Bladene. Ogsaa
for Dig er der Lindring og Hjelp, naar
Du kun aabner Dit Øre for Fornuftens
overtalende Stemme.

Moderen. Hvad er Fornuft?

Sigfrid. (rast) En Havn i Li-
delsers Storme, et Anker i Mismod's

sorte Dieblikke, en Tilflugt for Mishaabs angstelige Qualer.

Moderen. Og har Du da aldrig hørt, at man kan strande midt i Glædens sikke Havn?

Sigfrid. Lad saa være, styrter end alting sammen, saa staaer dog Medlidenhed, som en venlig Engel, imellem Ruinerne og byder den Synkende sin hjælpende Haand.

Moderen. Ederes Deeltagelse fortjener min Fortroelighed. Jeg vil underrette Eder om vor Skjebne. Den er i det mindste et sørgeligt Exempel paa Ubestandigheden af menneskelig Lyksalighed. Roeligt og lykkeligt svandt mine Dages smilende Foraar, let svæver min Erindring hen over disse Dage, som Vind over en stor blomsterklædt Glette. Skyldfrie var min Sjæl og reen som Himmelens klareste Blaa, mit Hjerte roeligt som den speil-

glatte Sæ, ikke saaret af egen eller andres Elendighed. Himlen skænkede mig en Mand, O! lignede alle Mænd ham, da vilde huuslig Lyksalighed ikke saa ofte være landflygtig paa Jorden. Venlig vandrede han ved min Side, kjerlig understøttede han den Svage, mandig jevnede han hver mødende Hindring. Fast og uroffelig var han som Klippen i Havet, naar huusligt Held fordrede det, og dog i samme Ojeblik overbærende med mit Kjons mangehaande Svagheder. O! han var blid og en den sidste Dag som den første. Jeg var sunde Børns Lykkelige Moder; jeg saae dem opvoxe, dannede for Dyd og Uskyld af en fortreffelig Fader. Milde Himmel! Jeg var lykkelig, saa lykkelig! Ethvert mit Pulsflag var Glæde.

Lina. (med en perlende Taare i Øiet) Mit Hjerter haaber saa sikkert, at

mangen sildig Glædes Rose endnu vil spire om Din Vandring.

Moderen. Neppe, gode Pige! neppe. (Efter en Pause) Den misundelige Skjæbne fandt min Lykke for stor; kun faa Slag, og den sank sonderknuget til Jorden. Allerede længe sukede Vendernes sydligere Egne under Borgerkrigens Rædsler, allerede længe beskryggede Ndelæggelsens Morderengel med sine mørke, frygtelige Vinger disse frugtbare Egne, og Dampen af myrdede Brødres Blod steg alt længe mod den hævnende Himmel. Endnu rystede kun Fortællingen om disse frygtelige Scener vore Sjæle. Dog, nærmere og stedse nærmere rykkede Uvejret frem, som en Jordskælvs forkyndende Torden rullede det endelig hen over vore Gletter. Murik af Meßlenborg = = =

Rudolf. (Afbrydende hende) Murik, Murik af Meßlenborg?

Moderen. Altsaa har Voldsmandens Navn allerede før naaet Ederes Øre?

Sigfrid. Overhullet med Skjændsel, ledsaget af Ufføye førte Rygtet hans Navn uden for Vendernes Grændser.

Moderen. Paa Mord og Mdelæggelse havde Kurik bygget sit Herredømme over Vendernes sydøstlige Egne, og beherskede allerede disse i nogle Aar med sit blodige Jernsepter. Tungt og trykkende hvilte hans Aag paa de ulykkelige Indbyggere's modstræbende Skuldre; trindt om lode de Undertryktes anklagende Sukke, medens Kurik mellem vilde Udsættelser søgte at dæmpe Samvittighedens Stemme. Paa denne Lasternes Skueplads, traadde man foldt Ret og Retfærdighed under Jodder; man spottede Godgjørenhed, Menneskekjerlighed og alle hine skønne, venlige Baand, der kjerlig slynge sig om den lidende Menneskehed; man haanede

grusomt den modstræbende Viges døende Dyd. Dog, lad mig vende Hiet bort fra disse Scener, og lynsnar svæve min Erindring hen over de følgende! Nu styrtede Rurik paa eengang, som en bruisende Gjeldstrom, hen over vore fredelige Egne. Han fandt Modstand, eftertrykkelig Modstand, men Overmagten var for stor. Vi tabte den ene af vore Besiddelser efter den anden. Da den sidste af vore Borge med stormende Haand blev indtaget af Rurik, flygtede Lina og jeg, skulde i Bardedragt, giennem en hemmelig os bekendt Løngang, efterat jeg med unævnelig Smerte havde tiltrykket den ædleste Mandes Dine, som nogensinde faldt i retfærdig Kamp for sine Eiendomme. Min Søn, af! min ullykkelige Ludvig, en fortræffelig Yngling, modig som en ung Løve, reev sig ved Faderens blødende Legeme af mine Arme, og styrtede sig i den vil-

III

beste Kamptummel; han forsvandt for mine Dine, sikkert faldt han for Sværdenes Skarphed i sin kraftfulde Ungdom, lig den unge, frodige Æg for den tunge Dre. I flere Dage bankede vi flygtige omkring. Vor Dragt skaffede os Modtagelse og Ophold. Endelig stødte vi tilfældigviis paa denne ædle Olding. Lignende Hændelser aabnede vore Hjerter, lidt efter lidt fortalte vi ham vor Skiebne. Han forte os til sin skjulte Boelig, i hvilken han havde søgt Tilflugt for sine Fjenders Forfølgelser, og næsten et Aar have vi nu i denne eensomme Dal levet i Sikkerhed og Ro.

Med stedse stigende Uro hørte Rudolf denne Fortælling; stormende bankede hans Hjerter, med ungdommelig Hæftighed raabte han:

End dog denne frygtelige Uvisshed i hvilken min Sjæl svæver! hvad heed denne Mand? hvad heed din Linas Fader?

Moderen. Hvad nytter det dig vel at vide hans Navn, unge Mand? (i det hun smertelig lægger Haanden paa Hjertet) Det bliver her.

Rudolf. (hæftig) Og hvorfor skulde jeg ikke nævne det? han heed Rudolf, Rudolf af Rærhoff.

Moderen. (langsomt, med Smertens dybe Accent). Ja! saa kaldte man den Edle.

Op sprang Rudolf af sit Sæde; hæftigt indsluttede han begge hendes Hænder i sine: Takket være den algede Himmel: raabte han, som styrede vore Gied i Skovenes vildsommene Nat. Litlegarde! Moder! du kjender mig ikke; du kjender ikke din Rudolf, din Broders Son. Barnet Rudolf slumrede dog saa tidt paa dine Arme og legede i dit Skjød.

Dog, hvorfor skulde jeg udmale denne Scene, hvorfor skildre Littergades stumme Henrykkelse, da hun i denne Rudolf, hendes Ungdoms Idol, der saa herlig var fremvoxet til Mand, fandt hendes frelsende Hævner? Lina og Rudolfs tavse Glæde, da de ved Slægtskabs Baand saae sig saa nøje forbundne?

Roelige og sorgfrie svandt de følgende Dage i Venstabs og fjerlig Fortroeligheds Skiod. Medens Sigfrid med Oldingen Uller, der nøje kjendte Egnen, vandrede til Højre og Venstre, for at undersøge Kurks Styrke og Forsatning, og berede alting til et heldigt Udfald, vare Rudolf og Lina lykkelige i hinandens Selskab. Stedse var Rudolf Linas troe ledsager, naar ikke huuslige Gysler kaldte hende bort. Omhyggelig speidede han i hendes lyse Øie, for at gjette hendes Sjæls sagteste Ønsker, og opfylde dem, inden de løbe fra hendes

Læber; som en tjenstfærdig Genius omfæ-
vede han hendes Fjed, for at vise hende disse
smaa Omhyggeligheder, der saa venlig for-
hoie og forskjønne huuslige Glæder; disse
smaa Tjenester, som det elskende Hjerter er
uudtømmelig i at udfinde, og som ene den
blide, sømme Qvindesiel rigtigt forstaaer at
sætte Priis paa og gjengjelde.

En Færdighed, som Rudolf i Barn-
dommens sorgløse Dage havde erhvervet sig,
bidrog ogsaa til at føre deres Hjerter nær-
mere sammen. En gammel Skjald, som i
Rudolfs første Unglingsaar opholdt sig
paa Schöna u, lagde tidligt Mærke til hans
varme, deeltagende Hjerter, hans raske, dris-
tige Fantasie. Naar da Rudolf, træt af
Baabensveller, i Uffos lærerige Selskab
opluedes ved Fortællingen om Oldtidens
Manddom, om Fædrenes Mod; da gav den-
ne, som fiendte Musikens Almagt over det
menneskelige Hjerter, ham Harpen i den vil-

lige Haand, og lærte ham at fremloffe de søde Toner, der saa venlig snige sig gennem Dret til Hjertet, og loffe milde Taa-
rer i vort Øie. De ukjendte Fornemmelser, som i den hulde Pina's Selskab gennem-
strømmede Rudolfs Hjerte, vakte den slum-
rende Digterevne. Begeistringens Lyn om-
flammede ham. Han besang Naturen og Dy-
den og huuslig Glæde. Ofte naar Aftenens
Stjerne blidelig tindrede paa Himmels
Hvælving, naar Ro og Fred og Hvil laae
sagte udbredt over Skabningen, da lode
Rudolfs og Pina's glade Verelsange i
Aftenens tavse Fensomhed.

Ukunstlede vare Rudolf og Pina,
som Naturen omkring dem, aabne vare de-
res rene, ufordærvede Sjele; thi i de Dage
gjeldte endnu Huuslighed, Sagtmodighed
og alle stille Dyr for Kvindens herligste
Prydelse, og derfor var det endnu Moderens
Kjønneste, mest lønnende Arbeide, selv fier-

ligen som Gartneren, der fremloffer den ny-
 dige, duftende Rose, i Pigens himmelreue
 Sjel at fremelske alle de blide Nyder, ved
 hvis Udøvelse hun selv var agtet og elsket.
 Ikke sørgjorde da, som nu, rasende Forlystel-
 seshyge Qvindens Sjel; ikke gjorde Jagt ef-
 ter støjende Udspredelser hende fold for
 huuslige Glæder og de hellige Moderpligters
 Opfyldelse; Ikke betroede hun da i frem-
 mede, af! ofte iskolde Hænder, Omfor-
 gen for sit Barns unge vorbløde Hjerte.
 Thi saa ofte forsvinder under denne fjøbte
 Pleje, den blide ulignelige Qvindelighed,
 og giber Plads for Forfængeligheds Pragt-
 blomst; saa ofte tabes under Nutidens
 Dannelse Qvindens store Bestemmelse af
 Sigte: Midlet betragtes som Niemeed,
 Smaating behandles som Hovedsag og Ho-
 vedsagen som Bagateller. Men Ung-
 lingen blev da ej heller anført til at

efterlader Skindet, han skulle dengang ikke synes meer end han virkelig var; man havde ingen intellektuelle Drivefasser, hvor Forsængelighed og Glimresnge fremflækkedes, hvor Spiren lagdes til denne Egoisme, denne daarlige Selvtillid, der for det meste stempler vore Dages fremvoksende Slægt, og mægtigen, standser hvert Fremfærdt mod sande og nyttige Kundskaber.

Liig unge frodige Planter, hvilke Naturen selv moderlig har pleiet, stode Rudolf og Lina, dens rene, usfordærvede Born der, fremmede for Forstillelse, fremmede for alle kunstlede Fornemmelser. Allerede havde Følelsen af hinandens Værd vaakt varm, inderlig Agtelse i deres Hjerter. For Mennesker i Rudolfs og Linas Stilling er der kun et lille Skridt imellem Agtelse og Kierlighed. Snart var dette Skridt gjort og snart, til-

stode de hinanden [deres] Fornemmelser. En Aften da Littergarde og Sigfrid hvilede uden for Hyttens Dør, traadte Rudolf og den rødmende Lina Arm i Arm frem for dem, og bade Littergarde om hendes moderlige Velsignelse.

Kort raabte Littergarde: I overraske mig Børn! uendelig behageligt overraske I mig. Gud! Saa ere da selv mine kjæreste Drømme opfyldte.

Din Velsignelse Moder! Din Velsignelse over dine glade, dine lykkelige Børn! stammede sagte den rødmende Lina.

Min moderlige Velsignelse følge Eder, elskede Børn! Gode, omme Lina! stedse være Sagtmod og Taalmod dit skønne Hjertes simple Prydelse, da skal du være din Rudolfs Haab og Glæde, da skulle under din venlige Pleje mit Livs sidste Dage svinde blide som en Foraarsmorgen. Og du Rudolf! snart-min Søn, du skal kjerlig

erstatte mig min tabte Ludvig, du skal
være min svage Alders Støtte, at ingen
Storm, ingen voldsom Orkan omkaster mig.
Himlen velsigne Eder!

Rudolf og Lina vare Iyffelige,
Iyffelige som i Barndommens første salige
Dage. Dog, mismodig lægger jeg her
Pennen; hvorledes skulle jeg vove at skildre
Iyffelig Kierligheds venlige Glæder, vove
at male dens tryllende Scener? Uden Kraft
og Liv vilde Maleriet staae der, som et
skummelt, mislykket Natstykke; thi hvorfra
skulde Farverne vel faae Styrke og Lys?
Dog, den elskende Yngling og den kjerlige
Tige kalde ifkun det Iyffelige Dieblis tilbage,
da det første uskyldige Kys sagde dem,
at de elskede og elskedes; Lys og klar skal da
Fantasien fremtrylle for dem Erindringen
om den første Kierligheds navnløse Frø.

Dog, snart vinde Kierligheds Glæ-
der. Faa Dage efter meldte Sigfrid,

at hans Planer vare modne, at Midlerne til deres Udforelse lode haabe et lykkeligt Udfald. Han foreslog først at bringe Lina og hendes Moder ombord paa et af Rudolfs Skibe, for i Sikkerhed at lade dem afgaae til Vittov. Derpaa vilde han forene sine Krigere med Kuriks misfornøjede Vasaller, som i Stilhed beredte sig paa at virke i Forening med dem. Hæstigt modsatte Rudolf sig Linas Afreise; hun skulde blive i Nærheden, for, saasnart mueligt, at dele hans Triumph, for, saasnart mueligt, ved ham at indsættes i sine tabte Rettigheder. Da nu den gamle Uller forsikrede, at i de tolv Aar Dalen havde tjent ham til Opholdssted, vare Rudolf og Sigfrid de eneste, som uden Veiledning havde fundet dens skjulte Indgang; og da endelig Lina selv formodentlig for at være sin Rudolf desto nærmere, yttrede det Ønske at blive, saa op-

gav Sigfrid denne Deel af sin lagte Plan, efterat han endnu engang havde foreslået dem de Farer, som muligen kunde møde. Rudolf! Lina! sørgende forlod Eders Skjtsaand Eder i disse Øjeblikke, svagt forsøgte hans kjærlige Haand, i det han søgte, at løfte det Glor, som skjulte Fremtidens Dage for Eders Øie, men, den ubojelige Skiebne tillod det ikke.

Efter et varmt Farvel forlod Rudolf i Sigfrids Selskab Kjærligheds Dal. Lykkelig fandt de deres Folk paa det Sted, hvor de havde forladt dem, ikke uden Betsymring over deres lange Fraværelse. Snart begave de sig paa Tilbagevejen, og inden faa Dage befandt de dem atter i Nærheden af Lina's Opholdssted. Deres strigere lode de her standse. Paa Kjærligheds lette Vinger fløj Rudolf gjennem Dalen, langsomt og roeligt fulgte Sigfrid hans flygtige Fjed. Dog, hvor maler Ru-

Rudolfs ængstelige Forundring, da han fandt den lave Boelig tom? hans stigende Bestyrtselse, da han efter gjentagen Efterfølgning overbevistes om, at der ingen Lina, ingen Littergarde fandtes? hans vilde Hæstighed, der nærmede sig til Raserie, da Sigfrids roeligere Die rundt omkring opdagede Spor af voldsom Vortforsel? Omstyrtet laae det simple Boeskab sonderbrudt paa Gulvet, henfæstet i en Krog Linas Harpe. Uden for Døren saae man tydelige og friske Hestespor i det bløde Grænsvar, og ved Hyttens Dør var et Sværd nedstøffet, formodentlig glemt af Ejeren, hvem det i en Kamp af denne Natur havde været til Hinder. Grændseløs var Rudolfs Jammer. Han anklagede Forsønet, han anklagede sig selv. Ofte forsøgte Sigfrid at nedstemme hans Smerte til den Grad, som gjør reelt Overlæg mueligt, men

forgjæves, hans Smerte var for nye og for voldsom.

Imod Aften kom en Mand langsomt og sorgmodigt vandrende gjennem Dalen. Det var Uller. Som en løsladt Storm foer Rudolf ham imøde. Med en Hær af iilsomme Spørgsmaal bestormede han den trætte Olding, uden at levne den ne Tid itil at besvare et eneste. Dog, endelig lykkedes det ham, skjønt stedse afbrudt ved Rudolf's Spørgsmaal, at fortælle det lidet, han vidste, til Underretning.

For nogle Dage siden havde Uller en Morgen tidlig forladt sin Boelig, for efter Sædvane at indsamle Levnetsmidler. Paa den anden Side af Skoven havde han langt fra seet enkelte omstrejfende Hobe af Ryttere og Godfolk; forundret over dette usædvanlige Syn havde han erkjendiget sig om dets Aarsag, og med

Besigtelse erfaret, at man havde meldt Kurik, at fremmede, væbnede Gnæfter Tid efter anden landede paa Kysterne, at man havde bemærket Krigere i samlede Hobe lejrede i Skovene. Hurtig havde Kurik givet Befaling at undersøge, hvorvidt det forholdt sig, som Rygtet berettede, og hine Hebe, som Uller saae, udrettede dette Erinde. Gaa hurtigt som mueligt vendte Uller tilbage, men fandt sin Boelig tom. Formodentlig havde de omstreffende Krigere opdaget den og bortført Eina og hendes Moder, som Høgen de værgeløse, flagrende Duer. Den følgende Morgen var Uller vandret ud, for om mueligt at opdage den Vej Røvene havde taget, men snart havde han tabt deres Spor, og efter tvende Dages Efterforskning vendte han nu udmattet og Pussemersuld tilbage.

Det var ingen Tvivl underkastet, at Lina og hendes Moder vare henbragte til en af Rytterbergene paa den anden Side af Skoven; men ligesaa vanskeligt som farligt var det at opdage, hvilken af disse, der indsluttede dem inden sine Mure. Da Uller trindt om nøje fjendte Egnene, og da den udelevde Oldings Person ingen Mistanke kunde vække, saa tilbød han sig at foretage en Vandring dybere ind i Landet, for at opdage de Forsbundnes Opholdssted. Dog, paa eengang soer en Tanke, hurtig som et Lynglimt, igjennem Rudolfs Hoved. Tilsomt sprang han op, og hentede fra et andet Værelse de Bardedragter, i hvilke Lina og hendes Moder vare flggede fra Kærhoff. „Denne Dragt“, raabte han! „viste Lina mig engang med en taknemmelig Taa-re. Den frelste min elskede Pige af Voldsmandens Hænder, og jeg skal under dens

venlige Skjul anden Gang befrie hende. Min Harpes Trylletoner skulle aabne mig Borgenes hemmeligste Venskamre, og Kjerlighedens Genius skal føre mig gennem Fængslernes Nat til min elskede Pige.

Allerede tidligt den følgende Morgen var Rudolf rejsesfærdig. Bardernes hellige Insula slyngede sig imellem hans lysebrune Lokker. En lang, viid Kjortel, ombunden med et simpelt Belte, omgav hans Legeme; i Beltet hang det korte Bardesværd, over Skuldrene Linas Harpe. Varmt trykkede han sine Venners Hænder, og efterat han af Uller havde modtaget den fornødne Underretning, tiltraadte han fuld af Haab sin farlige Vandring.

Men, Haabet — denne tomme Beroligelse for Uhyggelige — bedrog ogsaa ham. I tre Dage vandrede han allerede omkring, allevegne sandt han Sør af

Nød og Elendighed i det udmarvede Land,
 men intet, intet Spor af sin elskede Vi-
 ge. Sin meeste Opmærksomhed henvendte
 han paa Ridderborgene, hvis Besiddere i
 de Dage ivare ligesaa bekjendte for deres
 vilde Tapperhed, som for deres raue Sæ-
 der, der tillode dem enhver Udsvævelse,
 enhver frænkende Fornærmelse imod Svag-
 hed og lidende Ufkyld. Mange af disse
 vældige Bygninger, som Stolthed, eller
 Herkesyge, eller Ranelyst havde optaar-
 net over Gletten, sandt Rudolf ode og
 ubeboede; tavs, fjønt udtrykfuldt, vidne-
 de de om, at alt er forgjængeligt under
 Solen. Deres stolte Taarne, som syntes
 at spotte Evigheden, laae, ved Tidens
 fortærende Tand eller Krigens ødelæggen-
 de Haand, nedfældede i frygtelige Ruiner,
 hvoraf den levende Fantasie dannede tusin-
 de forskellige Billeder. I de vedbendm-
 pnygede Muurriste tudede den eenlige

Ugle sin rædselsfulde Nattesang, de ful-
 sorte Narne, som den sjældne Vandrers
 Godtrin ei mægtede at strække, hævede
 deres harse Stemmer i de gamle Eggetoppe,
 som indhyllede Ruinerne i tungsindig Skyg-
 ge. Udyrkede låae de grødefulde Marker,
 den sorgelige Tidsel, og det aagrende Ær-
 tetræ * skjulte de frugtbare Agre. I Nær-
 heden af disse Ndelæggelsens Skuepladse
 fandt Rudolf nu og da en udlevet Ol-
 ding, hvis Haar Kummer før Tiden hav-
 de bleget, paa hvis indfaldne Kinder
 Elendighed tidligt havde draget sine Furer,
 der med svage Hænder søgte at opholde sit
 kummerfulde Liv. Guld af mørk Tungsin-
 dighed vendte Rudolf sig fra saadanne
 Egne hen til andre, hvor han havde me-

* Dette saare skadelige Ufrud falder i
 Mecklenborg Hasengeil.

re. at haabe, men ogsaa mere at f. ngte; til de Egne nemlig, hvor hine Smaatyranner herskede, som i de indvortes Krigge enten havde beholdt Overhaand, eller ogsaa tvungne af Overmagten havde modtaget deres Besiddelser som Lehn af den mægtige Kurik. Alt gienfod her af udsvævende Gilder og støjende Driffelag; Hieldnere, men tungere, horte man her Elen-digheds Sukke; thi Frygten undertvang dem.

For det meste aabnede Rudolfs Dragt ham alle vegne uden Vanfælighed Indgangen til disse Steder; af muelig Smildhed anvendte han for at opdage, om hans Vige maaskee kunde være skjult i een eller anden af disse Ufældig edens Morderhuler. Ingen af dem forlod han, saa mange Farer han end udsatte sig for, inden hans Efterforskninger havde forvisset ham om, at man her intet vidste om

hans Vige, men med denne Visshed forlod han ogsaa dem alle. Enhver Aften med den synkende Soel sank hans Haab dybere, og hver Morgen, naar han, efter en urøelig Slummer, rejste sig af sit haarde Leje, vare hans Forhaabninger svagere, og mørkere Tungsindighed lejrede sig om hans Jøse.

Den fjerde Dag imod Aften kom han i en Egn, der ikke i saa høj en Grad syntes at have været Borgerkrigens vilde Tumleplads. Behagelige laae Markerne udstrakte mellem yndige Skovstrækninger, og bare fiendelige Spor af sildigere, omhyggeligere Dyrfning. I Baggrunden laae, paa en frugtbar Sleete, ved en temmelig betydelig Søe, en gammel ærbørdig Borg, med Landsiden omgivet af gamle Egetræer fra Oldtidens fjerneste Dage. Stolt hævede sig dens høje Taarne og Tinder over de lavere Brætoppe, pragtsuld spillede den

dalende Soels ildrøde Straaler paa de gylde-
ne Gloje og de faaberdækkede blodrøde Tage,
hvis uhyre Rjempeffugger naaede langt ud
over Sletten.

Ogsaa her maae du søge, tænkte Ru-
dolf, i det han vandrede hen imod
Bredden af Søen, og klar, som Solen
gjennem Høstmorgenens Taager, sunklede
en Straale af Forhaabning gjennem de
Sørgmodigheds Skyer, der svævede om hans
Pande, hans Blik blev lyst, som Aftenens
Guld, der ventlig bølgede ham imøde. Uf-
selige Ahnelser fyldte hans Barm, og lo-
de ham haabe Glæder, som han dog ikke
tænkte sig tydeligt. Han havde nu naaet
Søen, ved hvis modsatte Bredde Borgen
knejsede i sin hele gothiske Pragt. Lang-
samt vandrede han langs hen med Bredden,
roelig som hans Giel i disse Dieblikke var
hele Naturen. Den synkende Soels aller-
sidste Straaler brøde sig i Horizontens lette,

lyse Elver, og farvede med luende Guld-
dises Kanter uesterlignelig skjønne. Blid-
indhyllt i Aftendæmringens halv igiennem-
sigtige Glor laae Egnen udbredt for hans
Øie; tavst var alt omkring ham, ikkun en-
kelte Værkers sildige Aftensang afbrød Na-
turens højtidsfulde Tavsched, sagte trillede
Søens solvklare Belger, fra deres frusede
Overflade straaledede, tusinde Gange mang-
foldiggjort, den venlige Aftenstjernes Bil-
lede tilbage.

Rudolf befandt sig nu ved Indgan-
gen til Skoven, som, foruden en meget
bred Grav, paa denne Side omgav Byg-
ningen. Et høit, rundt Taarn, som fra
Hjørnet af Muren sprang ud i Graven, vak-
te især Rudolfs Opmærksomhed; thi i
Sommeraftenens Skumring øinede han stær-
ke Jerngittere, som omhyggeligt forvarede
hvert Vindue. Ved Roden af et gammelt
Egetræ besluttede han, at tilbringe Nat-

ten, for med den tidlige Morgen at begynde sine
 Undersøgelser. Lavs sad Rudolf lænet op
 til den hundredaarige Stamme, ei Bølger-
 nes sagte Hvidsten mellem Søens Siv, ei
 Vestrevindens Guse i Egens Toppe for-
 maaede at dylse ham i Slummer; thi lyst
 og klart søavede hans elskede Lina's Bil-
 lede for hans Erindring, og Sønnen flyg-
 tede fra hans Øje. Det var Midnat.
 Mellem lette Skyer gled Maanen frem paa
 den venstre Side af Bugningen, og spredte
 sit zittrende Guld paa Trærnes Toppe,
 snart var ogsaa Laarnet oplyst af dens ble-
 ge Stråler. Rudolf kastede et Blik
 derhen. Et aabent Vindue vakte hans
 Domærksomhed, og denne keeg, da han
 gennem Jerngitteret troede, at see en hvid
 Gestalt sæve forbi Vinduet. Haab og
 Frygt gjorde ham skum og raadvild. Dog,
 paa eensgang naaede en Lyd af velsjendte,
 vundige Toner hans Øre. God som Haa-

bets opmuntrende. Tryllestemme lode Toner-
 ne i den eensomme Nat; thi hvor kunde
 Rudolf mistjende Pina's ømme, flagende
 Toner. Gjerne havde han' med Tordenrøst
 udraabt hendes Navn, men, Kjerlighed og
 Forsigtighed bøde ham at tie — og vente.
 Drukken af Glæde, stum af Henrykkelse
 og froe Bestyrtelse stod han lænet op til
 Egens ujevne Stamme, og intet Ord fra
 Pina's Læber undgik hans Øre. Hun
 sang:

- Al! Livet er ofte en trykkende Kiæde
 af centnertung Kummer, af Corrig og
 Harm,
 tidt svinder, som Skygger, den smilende
 Glæde
 og levner kun Savn i den sorgfulde Varm;
 da ene i Gravens velgjørende Skjød
 man finder et Fristed for Kummer og Nød.

O Grav, i dit stille, dit kolige
Gjemme

der høres ej Jammerens skønnende Lyd,
der gvaales ej dristigt Samvittigheds Stem-
me,

der haanes ej grusomt den lidende Dyd;
der rove ej Laster vort Hjerte sin Fred,
der hilde ej listige Snarer vort Fied.

Der tier hver Smerte, der lindres
hver Kummer,

der finder den Tratte den tryggeste Havn,
vort Gravens velgjørende, venlige Glum-
mer

ham laller til Høe i sin kjerlige Favn,
han glemmer hver Jammer, som qualte
hans Bryt,
til Evigheds Morgen ham vækker til Lyft.

Naar Vennen grumt rives fra ven-
 nebuldt Hjerte
 og elskende Vige fra elskede Bryst,
 naar Skilsmisssens tunge, fortærende Smerte
 paa Jorden ej lævner en Skygge af Trost,
 da fryder kun Tanken: bag Gravens Rand
 vi lykkelig mødes i Gjensynets Land.

Saa vink mig da Død! til de evige
 Glæder,
 løs fjerlig de tunge, de trykkende Bænd,
 jeg glad mod dit Alter som Offer frem-
 træder,
 mit bristende Nie skal signe din Haand:
 Thi ikkun i Gravens velgjørende Skjød
 man finder et Fristed for Kummer og
 Nød.

Saa sang hun. Glædens salige Taa-
 rer zittrede i Rudolfs mandige Nie.
 Sagte sneg han sig hen til Bredden af

Bandet. Med dæmpet Stemme raabte han :
 „Lina! beste Lina!“ dog stille var al-
 ting, som i den eenfomme Grav, ingen
 Lyd forkyndte et levende Væsens Nærvæ-
 relse. Utaalmodig raabte han højere : „Li-
 na! kjender Du ikke mere Din Elskedes
 Røst?“

Lina. (ved Vinduet) Ser jeg troe
 mit Dre? har det virkelig været Dig mue-
 ligt, at opsoge Din arme Pige dybt inde
 i Dbotriternes Skove?

R u d o l f. (hæstigt) O Kjerlighed
 gjør alting mueligt, den er stærk som
 den Eviges Almagt, den bekjemper hver
 trodsende Hindring; styrket af den skal
 jeg gjennembrude disse Mure, inden hvil-
 ke min Pige sukker, som knusende Lyn
 skal mit Sværd da ramme Voldsmandens
 Tisse.

Lina Sagte! Du Kampens Son!
Sagte! Vel hersker her natlig Tavsshed,
men Du veed, Forræderen sover aldrig.

R u d o l f. (med dæmpet Stemme)
Men hvo vovede, at lægge forbøven Haand
paa min Pige? Hvo vovede at indslutte
hende mellem disse skumle Mure?

Lina. Gaa Dage efter Din Afreise
førte de en Hob Ryttere ind i vor fredeli-
ge Dal. Flugt var umuelig; voldelig
førte man min arme Moder og mig til
denne Borg, som engang var min Fa-
ders, og hvor jeg lykkelig henlevede min
Barndoms fejre Dage. Man overgav os
i K u r i s, den vilde Kuris Hæn-
der.

R u d o l f. Min Pige indsluttet paa
sin Fædreneborg, som en livegen Fange!
(hæftig) Hævende Himmelen! du styrke
min Arm og du stærke mit Sværd.

Lina. - Koelig! Rudolf! for vor Kierligheds Skyld! Koelig! Vi vare begge tabte, dersom man ahnede Din Mær- værelse. Det var Nat, da vi ankom hertil. For K u r i f vare vi fremmede, men en tjenstfærdig Udsling, som ledsage- de ham, kjendte os og nævnede vore Navne. Han blegkede, og forbød stren- gelig, Gud veed hvorfor, de saa Til- stædeværende endog med et Ord at forraa- de, hvo vi vare. Man rev mig af min jamrende Moders Arme og førte mig til denne meest affides Deel af Bygningen, hvor min Faders Morder, hvem jeg var uholdig nok til at behage, daglig forføl- ger mig med sin Kierlighed.

Rudolf. O beroelige Dig elskede Pige! Snart ere disse Trængselens Dage forsvundne.

Lina. Al, hvorledes tænker Du at kunde frelse mig, Du og Dine Tusinde

formaae intet mod disse Mure. (langsom)
Jeg kjender kun een Dei.

Rudolf. Nævn den! Nævn den!
Tige!

Lina. Den er farlig.

Rudolf. Kjender troe Kjerlighed
Farer?

Lina. Gaa her da! I Bygningens
tykke Mure føre hemmelige Gange * rundt
omkring til forskjellige Sider. Fra dette
Værelse, hvori jeg er indsluttet, gaaer
i Muren en skjult Windeltrappe ned i Be-
gravelses-Hvelvingen under hin Fløj af
Bygningen; og i denne Hvelving er den

* Man finder ofte i de gamle Maaere,
Eger af slige hemmelige Gange. I
en skøn Kuhn mellem Graätzburg
og Richtenberg i Gventz-Pom-
mern har jeg stændet sig en Løstrap-
pe, temmelig ubeskræddet.

hemmelige Løngang, igiennem hvilken min Moder og jeg allerede eengang have frelst os. Jeg var forgangen Nat ved Døren til Hvelvingen, men min Haand var for svag til at aabne den.

M u d o l f. Takket være Himlen! Min Dragt skaffer mig sikkert Indgang i Borggen, og det lykkes da vel min Snildhed at komme ned i den afslides Hvelving. Went mig de tre følgende Nætter efter Midnat ved Døren, som fører ned til Hvelvingen, at jeg, veiledet af et Tegn fra Dig, kan vide til hvilken Side jeg skal vende mig, og dersom da Dyds og Retfærds Fader begunstiger mit Foretagende, da synker Du snart frie og lykkelig til min Arm.

Det meest skrækkende Malerie, som Pina's Kjerlighed og Frygt for sin Elskede udfastede af de Farer, han udsatte sig for, ved at vove sig alene ned imellem fjendtlige Hobe, formaaede ikke at holde ham tilbage.

Han ilede bort. Den hele følgende Dag omvankede han i de nærliggende Skove, for at udspejde enhver Gangstie, enhver Gjenvej, som kunde lette deres Flugt, for at søge Tilflugtssteder, som kunde skjule dem, naar deres Flugt blev aabenbaret og Rudolf forfulgte dem. Mod Aften stod Rudolf endelig med et Hjerte fuldt af Kjærlighed, Haab og Mod ved Broen ind til Kærhoff. Uventligt lød inden fra Muren det haarde: Hvem der? ham imøde. En fattig, ulukkelig Mand, svarede Rudolf, hvem Krigen og Brødres Rancøst have røvet alt, hvad der var ham kjert i Livet. Allerede i flere Nætter har intet Tag skult mine rystende Lemmer. Und mig blot i Nat et Sted, hvor jeg kan udhvile mine trætte Lemmer til videre Vandring. Dog forgæves er Forsøget at vække Medlidenhed i en Varm, for hvilken denne ædle Følelse stedse var fremmed. Bort — var altsaa

Svaret — eller mine hungrige Hunde skal
 lære dig at ile. Af ædel Uvillie glødede
 Rudolfs Kind; dog dæmpede han denne
 opbrusende Fornemmelse og sagde: Ikke
 forlanger jeg Eders Bistand for intet; min
 Harpes Strænge skal vække Glæder i Eders
 muntre Kredse, som ere mig selv ubefiendte,
 og i raske Sange vil jeg lovsynge Oldtidens
 Bedrifter. Saaledes lader dit Forslag sig
 høre; — led Svaret — biev et Øjeblik!
 hvad hedder du? Man kalder mig Uffo den
 Sanger, svarede Rudolf glad. En
 af Vagten gif og traf Kurik og hans
 Staldbrødre i Gæstesalen. „Lad ham
 komme, lad ham komme“ led det i Salen,
 da man hørte, at en Sanger dvælede ved
 Pøtten. Ikke længe varede det, inden
 Træfbroen raslede ned og Jaldgitteret foer
 i Veiret. Rudolf blev ført ind i den op-
 lysste Sal, hvor et vildt støjende Raab led
 ham imøde ved Indtrædelsen. Med et

Angstigt Blik overskuede hans skarpe Nie den
 hele Forsamling. Hvor mangen hykkelse
 Snog saae han ikke, som ydmyg snoede sig
 om den stolte Kurik, hvor mangt et Aa-
 syn fandt han ikke, paa hvilket Glæderie
 og Trældom stod præget med umiskjendelige
 Træk, hvor mangt et mat Nie skirrede ham
 imøde, hvis Jordums Jld overmattet Vellyst
 havde slukket. Tilslidst dvælede hans Nie
 paa Kurik; Bredens luende Rødme far-
 vede hans Kinder, da han saae Linas
 Røder og hendes Families Undertrykker;
 en hæftig Gittren gjennemfoer hans Ledemo-
 de — uvilkaarlig hvilede hans Haand paa
 Gæstet af hans Sværd. En Yngling skion
 som Endymion, rank som Aonbegen, med
 Mod og Bestemthed i det lyse Nie, stod
 alene og affides ved Døren. Hvad fattes
 dig Ganger? spurgte han Rudolf med en
 deeltagende Mine. Intet, svarede Ru-
 dolf — blot en Feberghysen, der gjennem-

foer mit Legeme. Kurik bed ham at sidde. Snart gjenlød den høje Gal af Harpens melodiske Toner, jevnt glæde Rudolfs Fingre hen over dens bærende Strenger, ældgamle Folkesange lode fra hans Læber. Endnu var ikke lang Tid forløben siden den aarvaagne Hane havde forkyndet Midnattens Time, da vilde, støjende Skrig døvede Harpens Lyd-og Rudolfs Stemme. Villig taug han. Med Hovedet nedsunket paa Harpen estertænkte han sin Stilling.

Endelig nærmede Kurik sig den tankefulde Rudolf. Opmærksom og forstøende betragtede han ham, omsider begyndte han, — hvad tænker Du paa Ganger! — Du sidder saa tavs.

Rudolf. (hurtig) Jeg tænker paa Wiggo den Danske, hvorlunde han slog Forræderen Hiartvar.

Kurik. Du har vel besjunget hans Daad?

R u d o l f. Nej, til de kommende Dages Iyffeligere Skjalde vil jeg overlade det.

M u r i f. (betragtede ham skarpt) Kunstigt fremfor hundrede af Dine Brødre slaer Du Harpens Strænge, og sød som Bækkens Risten er Din Stemmes Lyd; men bedre, hæderligere havde det dog været for Dig, om Din raske Arm havde lært at svinge Sværdet, og styre den stærke Landse.

R u d o l f. (ubetænksom) Ogsaa det har jeg lært, ogsaa Krigens Møie og Farer har jeg lært at trodie; ikke Harpens Lyd allene, ogsaa Sværdenes Klirren og Skjoldenes Samklang er Musik i mit Øre.

M u r i f. (spottende) Hvo skulde have søgt alt dette under Bardedragten? Hvor er Dit Fødeland?

R u d o l f. (fattende sig) O langt, langt herfra, fremmed og ubekjendt havde jeg stiftet maattet dæ Hungerdøden i

Modtriternes Skove, havde Jeg ikke fundet Modtagelse her.

Kurik. (mistænkelig) Vi sees vel i Morgen Sanger! Jeg længes efter at kjende Dig nejere.

Fedsaget af sine tumlende Staldbredre ilede han ud af Salen. Rudolf blev tilbage, ene og med smertelig Længsel ventende, at alt maatte worde roligt i Borggen. Svagere og stedse svagere brændte Lamperne, Dørvogterens Snorken i Torsalen var endelig den eneste Lyd han horte. Langsom reiste han sig. Dog paa eengang horte han lette, hurtige Fodtrin i Gangen. Rudolf kastede Biet henimod Døren og hiin Ungling, der først tiltalte ham da han traadte ind i Salen, stod for hans studsende Blik. Gyldne, blonde Lokker folgede ned over hans Skuldre. I den ene Haand bar han en stor Lampe, i den anden nogle Nøgler. Fuld af Deeltagelse

kvilede hans Hje paa den forundrede R u-
d o l f, med en venlig Mine viste han paa
Harpen og gav ham Tegn til at følge sig.
R u d o l f tog Harpen og fulgte Yndlingen,
der forsigtig og med lette Fodtrin ilede
igjennem den lange Gang. Sagte aabne-
de Ynglingen de store, tunge Dørre og tog
Vejen igjennem de tilstedende Værelser.

Nu besandt de dem i en stor vidtløftig
Kustsal. Her ere vi for det første i Sik-
kerhed, sagde R u d o l f s ledsager, og satte
Lampen fra sig. Fremmede! Dit Liv er i
Fare, Dine usforsigtige Ytringer har vaakt
Misstanke i Tyrannens urolige Hjerte. Han
troer sig overbevist om, at Du er noget
ganske andet, end det Du vil synes at væ-
re; han har givet Befaling til nøje at be-
vogte Dig, ene denne Nats rasende Ildsvæ-
velser ere Skyld i, at dette ikke er skeet og
at det er blevet mig mueligt at forsøge at
frelse Dig. Kom!

R u d o l f. (med et taknemmeligt Haandtryk) Hvo plantede denne herlige Rose imellem alle disse Torne. Dit Navn ædelmodige Yngling!

Ynglingen. Mit Navn gjør intet, slet intet til Sagen; har jeg vel spurgt om Dit. Gaa meget ride Du kun, at R u r i k har røvet mig alt uden Æren — at evigt uudslukkeligt Hod imod ham flammer i mit Jnderste. Dog snart vorder min Arm stærk — stærk som mit Mod — og da — — dog see (han viser mod Binduet) svagere og stedse svagere funkle Stjernerne, ufor- mærkt taber den ene sig efter den anden. Snart siger den rødmende Dag bag Østens sjerne Høje. Skynd Dig! Dine Dieblikke ere talte.

R u d o l f. (bestemt) Jeg kan ikke forlade denne Borg.

Ynglingen. (forundret) Du kan ikke, ikke heller da, naar jeg siger Dig, at

Denne Nat er Din sidste, dersom den opgaende Soel træffer Dig inden Kærhoffs Mure?

Rudolf. Selv da ikke. Thi ranet af Voldsmanden sukker min arme Pige og hendes Moder inden disse Mure — hendes Frihed eller min Død var det Løsen, hvormed jeg traadde ind i denne Borg.

Yndlingen. Arme Fremmede! var det Din Pige, som for nogle Nætter siden saa hemmelig blev bragt hertil. Intet Die har siden seet hende, i det meest affides Taarn holder Kurik hende i Forvaring. Dog trost Dig! Retfærdighed er ikke saa aldeles landflygtig her, som Du maaskee troer. Et stort Antal af Kuriks tvungne Vasaller vente kun paa et belejligt Dieblif for tilligemed mig at betale ham hans Grusomhed med blodige Renter. Og med dette Haandtag lover jeg Dig at opbyde alt for at bevirke Din Piges Frelse og Frihed, lover Dig speidende at bevogte ethvert af

Kuriks Skridt, som kunde være farligt for hendes Sikkerhed. Men Skynd Dig (han rækker ham to Nøgler) der, denne Nøgle fører Dig igjennem hiin Dør ned i Begravelses-Hvelvingen, hvorfra = = =

Rudolf. (afbrydende ham) Denne Nøgle — Gud! nu er min Pige frelst —

Ynglingen. (forundret) Hvorledes? Jeg begriber Dig ikke.

Rudolf. Altid vil blive klart for Dig som Middagsolen paa den venlige Himmel, naar jeg siger Dig, at min Pige med højtbankende Hjerter i denne Stund venter mig ved Hvelvingen Kom! Du! min Lykkes ædelmodige Skaber! kom og se Dit herlige Værk. Se hvor saligt det er, at have gjort Mennesker lykkelige! Men deel ogsaa Lykken med os; Din Frihed er jo i Dine Hænder.

Ynglingen. Nei! min Skjebne, min brændende Trøst efter Hævn binde mig til disse Mure; kun over Kuriks bløden-

de Begeme kan jeg forlade dem. Din Piges Moder skal jeg beskntte, som jeg vilde have besknttet Din Pige selv.

Rudolf. Jeg gaaer, men længe skal det ikke vare, inden jeg lejrer mig for Aarshoff's Mure, som Din og hendes Frelser og Hævner.

Med et taksfuldt Blik forsvandt Ynglingen gjennem en Sidedør. I sit Hjertes overstrømmende Henrykkelse var Rudolf klar ved at holde ham for een af de salige Aander, hvilke Oldtids Fromhed troede nedsendte paa Jorden for at gøde venligt Haab og lindrende Trøst i Elendiges qvalfulde Hjertes, for at bringe stille Fryd og uvant Henrykkelse i Kammeres og Jammeres frødløse Boliger.

Rask traadde nu Rudolf imod Døren aabnede den sagte, lukkede den ligesaa omhyggelig og steg ned af en Trappe han fandt for sig. Gravens dybe Tavshed herskede

rundt omkring ham, en kold ubehagelig
 Luft slog ham imøde; sparsomt oplyste hans
 Lampe den vidtløftige Hvælving og viste
 ham enhver Gjenstand i hiint vildsomme
 Halvlys, der laaner den vakke Indbild-
 ningskraft saa mange ængstelige Billeder.
 Paa Høire og Venstre fandt Rudolf Gien-
 mer, i hvilke hans Lina's Forfædre Rumre-
 de, i Baggrunden et lidet Messe-Alter.
 Rudolf hørte, det forekom ham som om
 en sukende Stemme nævnte hans Navn.
 Frygt var fremmed for Rudolfs Hjerte,
 han traadde nærmere, og med glad Hen-
 rykkelse hørte han fra en Pille i Mæren Li-
 na's Stemme. Vejledet af denne fandt
 han snart den i Pillen anbragte Dør og op-
 brød den let ved Hielp af sit Sværd. Min
 Lina! Min Rudolf! led nu paa engang
 fra begges Læber, i disse Ord syntes alle
 deres Gølelser at smelte sammen. Hverken
 Stedets Rædsler, eller de skrækfulde Gjen-

stænder, som omringede dem formaaede at
 styrke den Henrykkelse, som Kjeldrie Kjer-
 lighed skjænkede dem i disse salige Dieblif-
 se. For Rudolf var Lina Alt, og Li-
 na aandede intet uden Rudolf. Hen-
 sjunkne i hinandens Favn syntes de Elfen-
 de kun at udgjøre et eneste Væsen. Saale-
 des glindse mod Morgensolen to spejklare,
 Dugdraaber paa den tidlige Snelillie,
 blidelig ryster en Vestenvind Snelilliens
 Blade — Draaberne synke sammen — og
 samlede udtørres de af Middagssolens
 Hede.

Min Moder! begrundte endelig Lina,
 efterat hun havde fattet sig; thi Glædens
 Opbrusninger ere som en vældig Strøm, der
 river alting bort med sig. „Det var mig
 umueligt, uden at sætte alting i Bove i
 dette Dieblif at bewirke hendes Frelse; men
 vær hellig forsikkert, at en kjærlig Haand

bevogter hendes Sikkerhed, at Du inden
faa Dage skal hvile i hendes Arme."

Pina. Ak! Rudolf! tør jeg vel
juble ved Dit Hjerte, medens min troe
Moder sukker i Fængslets Nat.

Rudolf. Jeg efterlader virksomme
Venner her i Borgen, Din Moder er tryk-
ket bag deres bekvæmme Arm, indtil jeg,
naar min Pina er bragt i Sikkerhed,
kan ile tilbage for fuldkommen at frelse
hende.

Pina. Indtil dette lykkelige Øjeblik
kommer, vil Din Pina uafslædig bede
for hende, andet formaaer den svage Pi-
ge jo ikke.

Rudolf søgte nu Døren i Alteret
fandt den ved Pina's Hjælp snart. De
stege ned over nogle Trappetrin i den Gang,
igjennem hvilken de skulde gaae Frihed og
Sikkerhed imøde. Mørk og rædselsfuld var
denne Vej — stundum var Gangen saa lav,

at de kun nedbojede kunde komme igjennem; andre Steder maatte de nøjsommelig bane dem Vej imellem nedfaldne Stene og Jordstykker, naar nu *Lina's* ængstelige Blik vovede et Blik i Hviden, da saae hun ved Lampens bedragende Glans stundum Jordmasser, der synes at svæve løse over dem, truende med at følge deres Førgjængere, og saaledes at berede de tro Elskende en frygtelig Grav dybt i Jordens eensomme Skjød. Kierlig hejdede *Lina* sit Hoved op til *Rudolf*, stærkt omflyngete han hende med sin kraftfulde Arm og saaledes vandrede de frem ad.

Var det Stedets Rædsler, eller var det en dunkel Forudsølelse i *Lina's* Sjæl; thi! hun gik tavs, indsluttet i sig selv ved *Rudolf's* Side. Endelig begyndte *Rudolf*: Hvorfor saa tavs min *Lina*? Dog, — sand Fryd er arm paa Ord.

Lina. Ei forstaaer jeg det selv, min
 Rudolf! Efter saa megen Kummer synes
 jeg igien at sene Maalet for mine
 karmeste Druer, mit Hoved hviler ved
 Din Barm, Din kjerlige Arm omflynger
 mig — og dog = = .

Rudolf. Og dog?

Lina. Og dog forjage bange frøgtel-
 lige Anelser Glæden af min Barm, min
 spændte Indbildningskraft foremaler mig
 tusinde, vilde, blodige Spøgesser.

Rudolf. Berøelige Dig Viget
 ethvert vort Fodtrin fører os nærmere imod
 Sikkerhed og Fred, mod alle Kjerligheds
 smilende Glæder.

Lina. O! ængstelig er Forudfølelsen
 af den Glæde man venter, naar man nyet-
 lig har afkrydet Kummerens Pænter. Af!
 og Glæden forsvinder jo ofte som Ratter-
 galens Sang mellem Stormvinde, 23

Ved vort næste Godtrin kunne vi jo staae ved Kanden af Graven.

Rudolf. Du sværmer gode Pige! Hvorfra disse Tanker om Grav og om Død.

Lina. O de ere saa naturlige. (rokelig smilende) Døden er jo allevegne. Den udstrækker sin kolde Haand efter Jærsten omgivet af pragtfuld Glimmer, og skener omkring Armods Hytter; den lurker ved Vuggen — og den jubler omkring Oldingens Bane — ja! den trænger sig ind selv mellem Elskendes Favntag.

De vare nu ved Udgangen. Rudolf bejede de tæt sammenvoxne Buxer til Siden, og de traadde ud. Skjont og pragtfuldt var det Syn, som mødte det elskende Pærs blændede Øie. Som en flammeende Lue stæeg Morgensolen frem bag de østlige Høje, og kastede sine første blodrøde Straaler hen over de eensomme roe-

fulde Marker. Paa hvert Græsstraae sit-
 trede Morgenduggens tallose glimrende
 Draaber, redligt flatterede af Solens
 luende Purpur. Stille, navnløs Røe var
 udbredt over den hele Skabning, kun den
 tidlige Lærkes Slag under den skæfrie
 Himmel og Grøllens melankolske Sang i
 det dugfulde Græs afbrød Naturens høj-
 tidsfulde Tavsshed. Stille gif Rudolf
 ved Siden af sin Pige hængsunken i Beskuelse
 af den vaagnende Natur. Dødt,
 unævnelig Beemod forvædede over Linas
 Alas — en stor Taare rullede ned over
 hendes blege Kinder, en anden zittrede i
 hendes store blaae Øie, der med et smert-
 eligt Smil hvilede paa hendes Rudolf.
 Saa smiler Solen vemodigt gjennem søn-
 derrevne Regnskyer. Dødt slyngede Ru-
 dolf sin Arm om hende, og bortkysste
 den Taare, som hang i hendes Øie, i
 det de ilfsomt vandrede hen imod Skoven.

See Lina — begyndte Rudolf — stem
og herlig ligger Naturen udbredt omfring
os. Venlig som den stigende Morgensol
skal ogsaa vor Glædes-Sol smile os imøde.

L i n a. O! men Solen stiger jo
kun for snart igjen at synke.

R u d o l f. Lad den synke Pige!
Lisset gaaer den op for aldrig mere at
dale. (lidenskabelig) Der Lina! Der = =

L i n a. (hurtig afbrydende ham)
Der samles vi for evig.

Pludseligt naaede en Lyd af ilende
Fodtrin og forskjellige Stemmer deres op-
mærksomme Ore. Stedse nærmere kom
Lyden. Vi forfølges, sagde Rudolf koldt.
Flugt er umuligt paa denne aabne Glette.
Skynd Dig til Skoven. Jeg vil forsøge
saa længe at standse vore Forfølgere. = =

Nei! R u d o l f — svarede hun — Os
knytte. Kjerlighed's stærke, hellige Bånd!

En Bøden sender river dem. (bestemt) Jeg
forlader Dig ikke.

Rudolf. Gaa bliv da Vige! Kun
igjennem mit Hjerte finder man Vejen til
Dig.

Kast drog nu Rudolf sit Sværd og
vendte sig mod sine Forfølgere. Med Her-
ligheds hele Inderlighed omfjængede Lin-
ham. Saaledes stunger den svage Ved-
bende sig om Ronbogens ranke Stamme;
frugteligt raser Nordvindens Bælde —
Bedbenden flager, men uroffet trodser
Bogen de hylende Storme.

Dog! Et Blik tilbage til Kærhoff,
for at see hvor Rudolfs Forfølgere vare.
Gjelden lejrer Gavnens hulde Genius sig
villig ved Tyranneres Leje. Mistænksom-
heds angstelige Qvaler forjage Glumme-
ren fra deres trætte Djelaag. Ikke ander-
ledes gif det Kurik. Forjaget af qual-
fuld Angst flygtede ogsaa den venlige

Slummer fra hans Leje, og overlod ham
 til de mørke Skrækbilleder, som den
 bange Fantasi i lange, skumle Rader frem-
 stillede for ham. Med et soer Tanken om
 den mistænkelige Ganger, som et Sværd,
 igiennem hans Sjæl. Ængstelig sprang han
 op, for at undersøge hvorledes man hav-
 de efterlevet hans Befaling. I een af
 Morgens lange eensomme Gange mødte
 ham hiin raske Yngling, der saa virksomt
 havde bidraget til Lina's Befrielse. Med
 den høje rene Glæde i Sjelen, som Be-
 vidstheden om at have gjort Mennesker,
 lykkelige skaber vilde han just vende tilba-
 ge for inden sine eensomme Vægge at ef-
 tertænke denne Nats Tildragelser og ord-
 ne de moednende Planer. Gæst og roelig
 gik han N u r i f imøde, da han saae,
 at han ikke kunde undvige ham. Med
 et Balleblik søgte denne at giennefsue

ham. „Hvorfor vandrer du saa til Dags omkring i Borgen som et Gjenfærd?“

Ynglingen. (foragtelig) Hvad om jeg nu fremmanede mine Fædres Aander, og opfordrede dem til at hævne Dine Grusomheder.

Kurik. Ubefindige! Stedse denne Tone. Hvad har Du for?

Ynglingen. Og hvor længe troer Du endnu at kunne behandle mig som Dreng? Du foragter min Ungdom og min Svaghed; derfor levner Du mig denne usle Skygge af Frihed.

Kurik. Du synes at glemme at Du maae ansee enhver af Dine Dage som en Gave af min Haand.

Ynglingen. Gave! Gave falder Du det som Du ikke har givet mig, som Du ikke engang har Mod nok til at berøve mig.

Rurik. Trodsige Dreng! Skat det da aldrig lyktes mig at bøje Dig?

Ynglingen. (Stolt) Forsøg at bøje Steenregene i Dine Skove, og Du vil finde at Du kan bryde men ikke bøje dem.

Rurik. (i det han forlader ham) Ubegribeligt! Hvilken Magt holder min Aens tilbage! Hundrede og atter hundrede sank blegnende for den og ikke een eneste af disse vendte tilbage fra Sorglemmelsens Rige, for at fordre Havn over mig. Ha! Skulde jeg maaſkee, alt have dvælet for længe? Han ſender i Veiret ſom en ung Eeg; jeg maae fæppe i den iuden den ſender mig over Hovedet.

Hurtig bod han at ſætte Ynglingen i Forvaring og ſøgte nu ſelv efter den miſſetænkelige Ganger. Da han ikke fandt ham ſtede han lige til Lena's Værelſe. Ubeſkriveligt var hans Miſerie, da han opdagede hendes Undvigelse. Med en frygtelig

Jordens stemme opvakte alle Borgens for-
 færdede Beboere. En Hob af sine Krigere
 bød ham fra den ene Side, at søge at op-
 dage de Flygtendes Spor. Selv omgjorde
 de ham sig med sit frygtelige Sværd, væb-
 nede sig med Bue og dens sikkert dræben-
 de Pile og styrtede i Stridsen af nogle andre
 Stridsmænd ud over Træbroen. Tilfældig-
 vis ilede han frem paa den Vej, ad hvil-
 ken de Elskende vandrede, rundt om søgte
 hans spejdende Blikke at opdage deres Spor;
 endelig naaer hans Øje dem. Han styrter
 frem langt forud for sine ledsagere, og i
 det han nærmer sig, seer han i en a fast at
 omlynge den forhadte Sanger, der søgte at
 unddrage sig den elskende Piges omarmende
 Favntag, for at møde den nærmende Gjen-
 de. Skrækkeligt bruste Tyrannens kogende
 Blod, hans Raserie tillod ham ikke at vente
 indtil Sværder kunde dømme imellem ham
 og Rudolf, han greb Bue, og sin fryg-

felige Piiil for hurtig at ende det forhadte
 Skuespil. Stærkt spændte den Vildes sene-
 stærke Arm den sukkende Bue, næsten berørte
 dens Spidser hinanden. Aldrig, saa for-
 tæller Sagnet, fejlede Muriks Piiil sit
 Maal, og denne Gang var Maalet —
 R u d o l f s Hjerter. Frygteligt hvinede
 den staaflædte Piiil igiennem Lusten;
 L i n a, den troe L i n a fjendte Faren,
 lensnar fastede hun sig imellem hendes el-
 skede R u d o l f og den dødbringende Piiil,
 der sank dybt i hendes bølgende Barm, og
 gienemborede et Hjerter reent og skyldløst
 som den første Qvindes paa Skabellens
 Morgen. Ned sank den. Blegnende i den
 forfærdede R u d o l f s Arme. "Rudolf!
 elskede Rudolf! Stærke ere trofast Kjerlig-
 heds hellige Baand — kun Dødens kolde
 Haand formaaer at sønderrive dem — Jeg
 døer glad og lykkelig, thi jeg døer jo for
 dig. — Lev R u d o l f! Opsyld din døende.

Piges sidste Bøn, lev! for at beskytte din
 elskede Vinas forladte Moder. Hvo bover
 at male Rudolfs Fortvivlelse, hans vilde
 Raserie? som en frygtelig Tiger i Afrikas
 Sandørkener styrtede han med funklende
 Øje hen imod Kurik, der i stum Bestyr-
 telse ved sin egen Haand saae Gjenstanden for
 sin Lidenstabs blodig og livløs udstrakt paa
 Jorden. Som den Almagtiges hævnende
 Lynstraale foer Rudolfs flammende
 Sværd ned paa den fremstyrte Kuriks
 Isse, og fældte ham til Jorden. I sorte
 Strømme flød hans Blod hen over Engen.
 Saaledes som Jordenskyen, der flgter paa
 Orkanens Vinger, flgtende endnu udsen-
 der sjerne, matte Lynglimt af sit mørke
 Skjød, saaledes hævede Kurik sig endnu
 engang med truende Mine og halvtruf-
 ket Sværd op imod Rudolf, men han
 sank tilbage og Dødens Mørke omslyngede
 hans Dje.

Gaafnare Rudolf saae Nuri falde
 fælede han tilbage til Lina, i øg sank over-
 vældet af stum, navnløs Smerte ned ved
 Siden af hende, uden at bemærke de
 hundrede blinkende Sværdflinger, som
 omgave ham. Sikker havde Døden i den-
 ne Stilling overrasket ham, naar ikke hiir
 modige Yngling atter, som en frelsende
 Cherub havde stillet sig ved hans Side.
 Uffælgeligvis vare de Mænd, som Nu-
 rik bed at bevogte ham hans hemmelige
 Tilhængere.

„Na staaer Hævnens og Gjengjeldel-
 sens lange ønskede Time! raabte de Frem-
 tilende Ynglingen imøde — Morgen er næ-
 sten blottet for Forsvarere. Her ere Baa-
 ben. Uformodentligt, som en Lynstraale
 fra klar Himmel, lader os overraske de
 Sikke.“

„Jeg kommer! Ha Nuri! Jeg
 kommer“ raabte den blussende Yngling.

Som en Stormvind foer han med blinkende Glavind frem i Spidsen for sine kjaefte Fedsagere. Snart vare de sikkre Vagter overrumplede, og uden synderlig Vanskelighed satte han sig i Besiddelse af Borggen. Rundt om udsatte han nu Voster, og ilede derpaa hurtig den betrængte Mandolf til Bistand. Vildt flammede Kampens Lue, frygteligt flirrede de tunge, blinkende Sværde, huult gjenlød de sammenstødende Skjolde. Dog, snart var Sejeren afgjort, ikke een af Grusomhedens hyrede Trælle undgik Retfærdighedens hævnende Arm, alle maatte de følge Rik, deres Forbrydelsers Formand, paa den dunkle Vej til Skyggernes Land. Efter endt Kamp stod Unglingen tavst, lænet paa sit Sværd og overbuede den blodige Kampplads; saa skaaer den trætte Mejer efter fuldendt Dagværk, og overfluer de Dønger, som sank for hans Læ.

Unglingens urøelge Dje søgte Rudolf.
 Endelig øjnede han ham længere tilbage,
 under Udbrud af vild Smerte knælende
 ved et livløst, blodende Legeme. Med
 lette Gied ilede han did; hans første
 Blik faldt paa Rudolf, det andet
 paa den herlige, blegnende Skabning,
 som hvilede ved hans Fodder. Som Emers-
 tens Sindbillede, dannet af Marmor ved
 Kunstnerens Haand, stod han der maals-
 løs og ubevægelig. Barmhjertige Himmel!
 raabte han endelig, seer jeg rigtig? eller
 bedrager et Syn mit skuffede Dje? Han
 traadte et Skridt nærmere, og det ængste-
 lige Blik sank atter halv fravendt ned
 paa den blodende Lina. Nei! raabte
 han smerteligt, jeg bedrog mig ikke, det
 er Lina, det er min fromme, ejegode
 Søster. Med sank han ved Rudolfs
 Side. Hans Smerte var stum, ingen
 Lyd sneg sig over hans bævende Læber.

Endelig griber han L i n a s folde Haand
 og siger: Hulde L i n a! saaledes, at!
 saaledes ventede din Broder, din troe
 Ludvig, ikke at gjenfinde dig. O! vilde
 din fløgtende Sjæl endnu engang vende til-
 bage, vilde dit ømme Dje endnu engang
 aabne sig og skænke din Ludvig et Af-
 fedsblik. Længtede han sig hen over
 hende, længe hvilede de broderlige Læber
 paa den elskede Søsters folde Mund
 Endnu engang aabnede L i n a de halv-
 brustne Dine. Med ubeskrivelig Omhed
 hvilede hendes Blik paa Ludvig og Ru-
 dolf. „Ludvig“ stammede hun — alt-
 saa biede der mig dog endnu een Glæde
 paa Randen af Graven. Ludvig! Ru-
 dolf! elsker hinanden som Brødre! el-
 sker hinanden som L i n a elskede Eder! Nu
 tang hendes Læbe, det blide Dje, som
 selv i Dødens Dreblikke toskede idel Røe,
 idel Fred og Tilgivelse, luffedes for evig.

Saaledes flammer Lampen, hvis sidste Olie er fortæret, endnu engang med en klar Lue i Vejret, og slukkes for stedse. Over Linas bløderde Legeme rakte Rudolf og Ludvig hinanden Haanden, og dette Haandtag var en tabb, en hellig Forsikkring om evigt, ubredeligt Venfskab, Venfskab ud over Graven.

Langsomt og sorgelig gik nu Toget tilbage til Bergen. Lina, denne savre Pille, der i dens skjønneste Flor segnede brudt under Nordvindens vældige Fied, bære de imellem dem. Ludvig hastede fremad, fuld af sentlig Kjerlighed ilde Lina med højt bankende Hjerter til Linstegardes Fængsel; op støj den tunge, jernbeslagne Dør, og den ædle Son sank maaltos ned foran den bestyrkede Moder. Daffet vil jeg lade falde for denne Gårdens og Jammerens Scene. Hvo tør rove at male Moderhjerterets navnløse Jammer ved

Synet af den elskede, blegnede Lina?
 Og hvo kan tolke Moderens stumme Glæde,
 da hun gjenfandt den tabte Ludvig,
 Unglingen, som hun ikke mere ventede at
 see paa denne Side af Graven?

Man gjorde nu Anstalt til at berede
 den troe Lina et Hvilested imellem hendes
 Hensovne Fædre. Dog, med Varme og
 Hæftighed modsatte Ludvig sig dette For-
 sæt. Nej! ikke saa, udbød han, ikke saa-
 ledes, varmt og trofast elskede min hul-
 de; slumrende Søster Matarens evig om-
 verlende Skønheder, altid saae hun sig
 gjerne omringet af dens trøllende Gjen-
 stænder. Ikke skal hun hvile her i en
 skummel Høvelving, nej! under frie Him-
 mel, omgivet af Guds herlige Natur skal
 hun blidelig slumre, og hendes Legeme
 roelig henfalde i Støv. Forgjæves erin-
 drede man ham om, at den Tid var
 forbi, da man jordede de Afdøde paa

Marken i Høje og uindviet Jord. Den Jord — raabte han — hvor Dydens Vinding, hvor skyldfri Kjerlighed's Martir slumrer, den er hellig, som den Eviges Tempel. Da Rudolf endelig traadte paa Ludvigs Side, saa fandt dennes Villie ingen videre Modsigelse. Den følgende Morgen opfattede Rudolf og Ludvig ved deres troe Krigeres Hjelp en Høj, hvori de under mandige Taarer nedsatte den ædle Linas Legeme, der faldt som et frivilligt Offer for troe Kjerlighed. Højen beplantede de med Elmetræer, og omgave den med en Indfatning af Markstene. Rundt om Højen bleve de troe Krigere jordede, som faldt i Kamp for Ludvig og Rudolf; ogsaa denne Plads blev indhegnet og beplantet med Træer, som snart voxte i Beiret til ranke, herlige Stammer. Paa en flad Steen oven paa Højen indgrov en forbigående Kunst-

ner, som hørte Lina's Historie, denne
forte Gravskrift:

Wandrer !

her slumrer Lina af Kærhoff;
hendes Navn er mere end en Fortale,
thi hun var uden lige.

Ogsaa Kurik og hans flagne Stald-
brødre bleve nedsatte, Nordøst for Kær-
hoff, i en Høj, som eenlig reiser sig
over den jevne Egn. Guld og ufrugtbar
ligger den indtil denne Dag mellem de
herlige grødefulde Marker, dens nøgne
Top omfuses altid af Vinden, hist og
her spirer et sjeldent Græsstraae frem af
den sandede Jordbund. En stor Kampe-
steen paa Højens Skraaning viser endnu
Stedet, hvor man nedsatte dem.

Snart bragte et Tilbud Sigfrid Ef-
terretning om de sidste Dages Begivenhed,

og hurtig indfandt han sig i Epidfen af sine-Krigere paa Kærhoff. Inden kort Tid lykkedes det Sigfrid og Rudolf og Ludvig at tilbagerinde alle den sidste betydelige Eiendomme. Men ingen Adspredelser, ingen Kamptummel var i Stand til; at forjage den sorte Tungstindighed, som svævede om Rudolfs Pande. Frygteigt kæmpede han altid; thi han søgte Døden, men den undveeg ham. Da Ludvigs Besiddelser vare gjenbundne og sikrede, da Roc og Fred og Velstand begyndte at blomstre trint om, da søgte Rudolf, nægtet alle Ludvigs fjerlige Overtalelser, Døden i andre Egne, og fandt den endelig paa et Tog til Palæstina for Jerusalems Mure.

Under Sigfrids vise Veiledning moednedes Ludvig til Mand; adelt og retskaffent var hans Hjerte, vældig hans magtige Arm — derfor var han æret og

fængt igiennem Bøndernes Eane. Han
 ægtede en af Landets ædle Døttre, som
 Eagnet ikke nævner, og blev ved hende
 Stamfader til en hødret A som, blandt
 hvilken, selv i de fildigste Tider, vare Mænd,
 ligesaa bekjendte for fældt uroffeligt Mod,
 som for Gjelsadel og alle blide Ondt; Mænd,
 som Nationerne nævne blant deres ædleste.

Kærhoffs Holte Mure, der syntes
 at trodse Tiden og Evigheden, sank i den
 ødelæggende Tredveaars Krig sammen i
 Ruiner. Glemsel troner inderst den.
 Kun nu og da, naar den virksomme Lands-
 mands dybtførende Plov opfælder Kærhoffs
 henfaldrende Mursteene, mindes han,
 her fæstede een gang en mægtig Borg; men
 blot lille Høj, som trofast Kærlighed rejste.
 Den grønnes endnu lige Skjøn, omend Skjøn-
 narhundrede ere svundne hen over de ær-
 værdige Elmer, som befægte dens Top,
 og selv da, naar den barste Nordvind af

Ierede for længe siden har nedfattet deres
 Kolte Kroner, vil den fjerlige Pige og den
 elskende Yngling beplante Højen med duf-
 tende Roser, og tilsværge hinanden, at
 elske trofast indtil Døden, som Lina
 og hendes Rudolf elskede.

J. Rehling.

B æ r r e t .

(Oldrusfist).

De Jomfruer hopped' paa Eng og Wang
Saa mangen en fauer Vise de sang.

Mit er Bærret hiint røde.

De plukke de Blomster, de sanke de Bær
I Græs paa Eng og i Mos ved Stær.

Mit er Bærret hiint røde.

Saa legte de til det ad Qvelde led,
Da hopped' de alle saa let afsted.

Mit er Bærret hiint røde.

De hoppede alle saa let afsted,
Petrona sinker de medige Tied.

Hvor er Bærret hiint røde?

Gaa gif hun vildt i den sorte Nat,
 Og hun gif vildt i det skieløse Krat.
 Hvor er Bærret hiint røde?

Af! hvo skal skaae mig Arme bi
 I den fæle Nat, paa vildens Sti,
 Mig og Bærret hiint rede?

Den Fæstemand hørte hendes Nøst,
 Han hastede did til Skerm og Trost.
 Hvor er Bærret hiint rede?

Nu bliver jeg gierne i Krattet her,
 Nu kan du befierme mig med dit Sværd,
 Mig og Bærret hiint røde.

Om Morgenens aif hun i Høieløst ind,
 Souden Blomster, med liljehvid Kind,
 Uden Bærret hiint røde.

Hvor ere de Blomster, hvor ere de Bær,
 Du plukked' paa Eng og sanked' ved Kirch,
 Og hvor er Bærret hiint røde?

O Moder! jeg gif feil i den sorte Nat,
 Saa gif jeg og feil i det sticlose Krat.
 Hvor er Bærret hiint røde?

Da raabte jeg: Hvo skal staae mig bi
 I den fæle Nat, paa vilden Sti?
 Mig og Bærret hiint røde?

Da hørte Mon os selv min bange Røst
 Og ilde hid til Efterm og til Trost.
 Hvor er Bærret hiint røde?

Hin var saa fiærlig, jeg blev saa sær,
 Da gav jeg ham alle de Blomster og Bær,
 Samt Bærret hiint røde.

Schack Staffeldt.

Digte af G o e t h e

I.

Menneskehedens Grænser.

Naar den ældgamle
Hellige Fader
Med rolig Haand
Af rullende Skyer
Styrtende Lyn
Dreer Jorden saer,
Kysker jeg Kiortlens
Yderste Flig,
Trofast, med barnlig
Gysen i Barm.

Thi med Guder
 Maa sig maale
 Intet Menneske.
 Hvis han sig løfter
 Og berører
 Stierne med Tøien,
 Intet begrunder da
 Ustikkre Gudsaal,
 Og med ham lege
 Skyer og Vinde.

Staaer han med faste
 Marvfulde Knokler
 Paa det velgrundede
 Varende Jord,
 Ei da han rækker
 Tid, at med Egen
 Eller med Ranken
 Han sig kan maale.

Hvad adskiller
 Guder fra Menneſker?
 Alt mange Volger
 Fra Hine ſyde.
 De harer Volg'n,
 De ſluger Volgen,
 Og vi nedſynke.

En liden Ring
 Begrænder Livet,
 Da mange Slægter
 Sig troligt lænke
 I Tilværelſens
 Evige Kiede!

M i n G u d i n d e.

Hvilken Uddødelig
Bør sig den høieste Priis?
Med Ingen jeg strider,
Men giver den dog
Den altid bevæglige,
Altid nye
Elsomste Jovis Dotter,
Hans Kieledægge
Phantasi!

Ehi hende har han
Alle de Luner,
Som ellers han
Bør sig bevared

Venlig Kienket.
 Og har nu sin Glæde
 Af Legebarnet.

Enten hun rosenkrands
 Med Lillekænglen
 Betræder en Blomsterdal,
 Vnder over Sommerfugle,
 Og letnærende Dug
 Med Bie- Læber
 Af Blomstret suger;

Eller og hun,
 Med flagrende Toffer,
 Og mørke Blif,
 I Vinden sufer
 Om Klippevægge,
 Og tusindfarvet
 Som Morgen og Aften,
 Altid veksende,

Som Maaneblis,
 Synes de Dødelige.

Fader os alle
 Faderen prise,
 Den Gamle, Høie,
 Der med sig en skøn
 Usalmende Hustru
 Os Dødelige
 Huldt forened'.

Thi kun med os
 Forbandt han hende,
 Med Himmelbaand:
 Og hende bød
 I Sorg og Glæde,
 Som Venneviv
 Aldrig at svige.

Alle de andre
 Arme Slægter,
 Paa den berurige
 Levende Jord,
 Vanke, og aande
 I dunkel Nødelse,
 Og tunge Smertes
 Det øjebliklige
 Indskrænkte Liv;
 Boiet under
 Nødtorsts Aag.

Men os han gav
 Sin om ham syglende
 Elskte Dotter.
 Fylder Eder!
 Møder hende venligt
 Som en Brud.
 Tilskaaer hende Kvindens
 Sang, ved Arnen.

Og lad den gamle
 Evigermoder Visdom
 Den hvide Sjel
 Jo ei fornærme.
 Dog kiender jeg Gæsteren
 Den Eldre, Stadige,
 Min stille Behinde.
 O at hun fort,
 Med Livets Lyg
 Sig fra mig vender,
 Det ædle fremTydende,
 Trostende Haab!

3.

H a r z r e i s e.

(i Vinteren.)

Ornen liig,
Der paa tunge Morgenfyd,
Paa stille Binger hvilende
Efter Byttet seer,
Gvæve min Sang.

Thi en Gud har tegnet
Hver sin Bane;
Som den Salige
Giennemiler
Rast til Maalet;

Men hvo som Modgang
 Hiertet sammentraf,
 Kiemper forgieves
 Mod Jerntraadens
 Faste Sfranker,
 Som bittre Sar
 Kun eengang løser.

I frygteligt Skormørke
 Erænger sig Raavildtet,
 Og med Spurbene
 Har de Rige længst
 Gænkst sig i Moser.

Let følges den Bogn,
 Fortuna styrer,
 Piig mageligt Eros,
 Der paa slagne Wei
 Følger Tyrkens Indtog.

Men hvo er kist han.
 Hvis Etie sig ta'er i Kist?
 Efter ham slaer
 Greene sammen.
 Atter Græsset sig reiser,
 Sam Drønen sluger.

Alf! hvo læger dens Smerte,
 Hvem Balsam er Gift?
 Som inddrak Menneskehad
 Af Elfskøds Syde?
 Først foragtet, nu Foragter,
 Fortærer han hemmeligt
 Sin egen Værd,
 I uvirksom Selvfølelse.

Er der en Lyd
 Af din Psalter, o Fader?
 Endelig for hans Øre,
 O da gæng hans Hjerte!

Nabne det indhyltede Blik,
 De tusind Bilder,
 Ved Siden af den Smægtende,
 Midt i Orken.

Du, mange Glæders Skaber!
 Du rigelige Giver!
 Eign Brodrenes Jagt,
 Paa Sporet efter Vildt,
 Med Ungdoms Overmod!
 Med frodig Mordlyst!
 Uvæsnets fildige Hævner,
 Mod hvem alt længst forgieves
 Med Knippler Bonden kiæmped.

Men hyl den Ensomme
 I dine Guldskær,
 Omhyng din Digters
 Sugtige Haar
 Med Wintergrønt,

Til atter Rosen blomster,
O Kierlighed!

Med den dæmrende Falskel
 Lyser du ham
 Gienrem Mattens Stie,
 Over bundløse Bei,
 Paa øde Glette.
 Med den tusind'farvede Morgen
 I Hjertet du ham smiler,
 Med den bidende Storm
 I Synen du ham hæver.
 Vinterstemmer fra Fjeldet styrte
 I hans Psa mer;
 Og frommeste Tak: Alter
 Bliver den frygtelige Linding,
 Den sneedækte Isse,
 Som ahnende Slægter
 Med Vanden franske.

Du stander med uforket Barn
 Hemmelig aabenlys,
 Over undrende Jord,
 Og skuer fra din Ekne
 Dens Riger og Hertighed,
 Som du vander
 Med Brødres Aarer!

Ohlenflæger.

Til
C e p h i r.

(Efter det Spanke af Villegas.)

Blide Indvaaner af grønnende Lunde,
Evide Ben af guldloffede Maidag,
Eniphe, udaandet fra Cyrias Barber,
Venlige Cephir!

Ah! hvis du Vidne var for til min Rummer,
Du, som medynksom min Klage henvisted',
D saa henvist ogsaa nu til den! Grumme
Elferens Dødsful!

For Hu'n medlidende kiendte min Smerte,
 For Hu'n lystsmilende lindred' min Smerte,
 For han mig lynded', men nu hendes Brede
 Knuser mit Hjerte!

Maatte da Guder med faderlig Omhed,
 Maatte da Himle med vennehuld Omhed
 Mildne de strængere Tider og Raane
 Jorden for Gneen!

At ei den graanende Vinterfjæs Byrde,
 Hoiden omtruende, røre din Skygge!
 At ei dens Hagl over døende Spirer
 Saare din Vinge!

Sjæft Staffeldt.

Til

D e d e n.

E l e g i e.

Sidste Dag! — O! søde Tanke! —

Gave stor af Himmelen;
 ikke frugtlos vil jeg banke
 til dig Kummer's Trøster hen.

Endnu aander jeg herveden?

Snart, ja snart det er forbi.
 Evig hisset er kun Glæden,
 Der er evig Harmoni!

Af! min Lyda! Kionne, eene,
 Snart min Kummer ender sig.
 Til dig Gode, Englerene
 Skjebnen snarlig faldet mig!

Snart da, Død! du mig bortvinke,
 her ej Fryd mig venter meer;
 naar jeg seer din Dee at blinke,
 Haabets forste Glimt jeg seer!

Troster, Død! min Bøn dig rører,
 — selv du voldte jo mit Gavn, —
 alt jeg Himlens Lovsang hører,
 synker hen til — Lyda's Gavn! —

J. J. Albrecht Schønberg.

F ø r o g N u.

S o n n e t. T i l E. P.

Oste i min Barndoms søde Drømme
 enffed' jeg et Slot af Marmorsteen,
 der jeg Peru saae sit Guld udtømme,
 saae trindt om bekrandst med Frugt hver
 Green !

Kommed mig i 'No en Hytte reen,
 gjerne jeg nu vil Palladset romme ;
 jeg og Lyda være fri for Meen,
 ej blandt Mennesker vi længer drømme!

Hvad er Guld og Glands for Elskeren
 mod en Hytte fuld af lille Glæde?
 Lykken mig kun under Fødder træde,
 jeg med udelst Hjerte spottes den!
 Matte ere alle Skjebnens Vile,
 hvis jeg kun seer eet af Lyd og Smile! —

J. J. Albrecht Schønberg.

Blomsterna.

Du over Engen
Jeg eensom gaaer,
Du Harpestrængen
Med Længsel slaaer:
De Klippesteene
Bevæge sig,
I Lundens Greene
Det svarer mig.

Biergkloften giælder

Gaa vevodsfuld,

Al Gruben vælde

Det gamle Guld;

De Blomster bæve

Og hilse mig,

Og alle bæve

Paa Stilken sig.

For kedse spæde,

De være maae

Naturens Glæde

Og hendes Smaae:

Med hendes Bryster,

Endnu som før,

Med rene Lyster

De die tør.

I hver en Stengel
 Indluffet boer
 En barnlig Engel,
 Et Himmelsnoer;
 Og naar i Liden
 Den Blomst forgaaer,
 En Engel liden
 Af den opstaaer.

De synes trænge
 Sig venligt nær,
 Som om de længe
 Mig havde fiær,
 Som om de vilde
 Ved Farvespil
 Mit Gavn formilde,
 Mig tale til.

Thi af! den Alder,
 Com Skialden end
 Med Vængsel kalder
 Omsonst igien,
 Endnu den hviler,
 Den skionne Tid,
 Og standset smiler
 I Blomsten blid.

Det, som ham trykker,
 Fra Vaar til Vaar
 I Blomsterhyller
 Fremadvet gaar:
 Hvert Trø bevarer
 Hiint første end,
 Men aabenbarer
 Det ei igien.

Ja Blomster spæde
 Min Sang forstaae,
 Om Natten græde
 De Taarer smaa,
 At Uskylds Dage
 Af! kun hos dem
 Endnu tilbage
 Beholdt et Hiem.

Mod mig de hige
 Saa nær, saa nær,
 De ville fige
 Hvad svundet er;
 Men af! de ikke
 For'fige hvad,
 Thi kun de ikke
 Med løftet Blad.

Ehi kun de hørve

Og hilse mig

Og alle hørve

Paa Grilken sig.

Naar over Engen

Jeg eensom gaaer,

Og Harpestringen

Med Længsel slaaer.

Edvard Staaffeldt.

Serenade sang

til

Komedien : Løguerne, af Goldoni.

Venlige Gæst! Blid sig ned
Til min tilbedte skønne Pige;
Trullende-Drømme i dit Sled
Eg til den Huldes Leje snige,
Uknyds og Ungdoms muntre Lyst
For den Slumrendes Dine søve!
Aldrig et Guf Almandes Bryst,
Aldrig engang i Drømme have.

Wiis hende i dit Tryllespeil,
 Hvad hun ej vaagen vil erkjende:
 „Tusinde Fortrin uden Fejl;“
 Wiis, hvad enhver maa see i Hende;
 Og vil Hun end ej see sit Lærd,
 Hende det dog eengang at lære:
 Wiis hende da den Slave-Hær,
 Som maa for hende Lænker bære.

Kunde Du da imellem dem,
 Som for den Højsuldkomne brænde,
 Trylle den Armes Billed frem,
 Der sukker her, ukjendt for Hende!
 Dog — nodig Hun det saae maaskee —
 Jeg dette: Onske vil forsage!
 Aldrig Hun selv i Drenge see,
 Hvad der kan Hendes Blik mishage.

Rahbek.

U f d e n r ø d e B o g.

L a a l m o d.

Da en Engel fra Himlen paa Jordfloden
fordum vildsfared'

Uf! og tilbage ei fandt, dydige Laalmod!
du blev.

S a m m e.

Graadgiennemsmilende Laalmod, du flage-
nynnende Engel,

Som i Lidelsens Skied fletter af Torne
din Krands,

Kør ei Seier og Hæld ad Livets Bane mig
føre,

O saa følge du mig, føleløs werde jeg ei!

Betingelse.

Ekienfer, veldædige Guder! mig ikke Kun-
sten at nyde,
Hvis I ei soie til den Gavnets og Lidel-
sens Kunst.

Sammenligning.

Ejre Instinkt! er du ei en Vandringsstav
for den Gunde,
Medens den seene Forstand Kryblingens
Krykkepar er?

Til de Syge

Philosophien velsigner som Lægedom og som
Lise,
Af! hvi blev det vor Lod, at vi behøve-
de den!

Det Ypperste.

Mellem Affmag og Trang, Begjærets for-
 disse Folge,
 Noiet ungdommelig staaer, Gudernes
 salige Lod.

Lilfredsbed.

Intet jeg meere attraaer, hvis Skiebne
 styrende Vilje
 Skienker til Meierens Svend mig den, so-
 fratistke Fryd.

Stoicism.

Skion er den Kunst at nyde og vogte Glæ-
 den for Affmag,
 Dog en skionnere end, den, at undvære,
 der er.

B a l g.

Bæmmelse velter sig mat' paa hovnende,
 guldstufne Divan,
 Frang paa skimlede Straa — sig mig,
 hvor dvæled' du helst?

S o n g e n

Menneske, op — og grib Selvstændigheds her-
 lige Scepter!
 Herre over dig selv, Skabningens Herre
 du er.

S i m p l i c i t e t.

Galig Naturens Søn, som foragter Livets
 Udpyntning
 Og i Tilværelsen alt føler sig usiet
 og stolt.

Uvidenhed.

Trefold lykkelig den, som naa en Wiismand

ham spørger:

Hvi er du lykkelig? ikke kan sige hvorfor.

Den gode Skuespiller.

Lykkelig den, som spiller paa Livets Ristende

Scene

Sine Roller, og ei veed, at kun Roller

det er.

De Wiises Coquetterie.

Hvis du Glæden forfølger, den for dit Favn

vil undvige;

Sløp den Stolte, og brat vil hun forfølge

dit Soor.

Glæderne.

Mange Glæderne ere, som eies eller fortæres,
 Dog de skønneste kun Synet og Billed-
 værket er.

Alteret.

Der er et Alter, hvor selv Uranionerne tiene,
 Skiondt deres Patera ellers af Gaver er
 fuld;

Der er et Alter, hvor ei den tryglende Ut-
 traæ nedknæler,

Skiondt det paa Glæder er rigt — Kun-
 sternes Alter det er.

Til de æsthetiske Realister.

Daarer! hvis lavere Jd vil tørste Geniens
 Blomster

Og ved den himmelske Jd faage de jor-
 disse Væser.

Til Theoristerne.

Giver I love, o Daarer! for Geniens selv-
 skabte Verden,
 Medens Naturen selv lydig modtager
 hans Bud?

Digterprøve.

Vil du vide, om dig Naturen til Digter ind-
 vied?

Dg om Begeistringens Bud kasted' sit
 Løn i dit Bryst?

Stye til Orkenens Favn; for Istedse adskilt
 fra Vidner,

Der staae Harpen og da Genius hilser
 jeg dig.

Det Frivillige.

Meget Gliden formaaer og den sandforntæl-
 lende Meie,

Dog det Yndige kun kommer ubudet til os.

Til Digteren.

Spil dog længere ei det daglige Livs Melodier,
 Hørd det ved dørist Klang eller ved mystisk det smelt!

F o r m e n.

Samlivets venlige Charis, Urbanitet, vær
 mig hilset!
 Du, den evige Freds synlige, blide Gestalt.

Selvtilbedelse.

Mennesket er en Narcis, som i Naturen sig
 speiler,
 Og i sit Billede nu trykket tilbeder sig
 selv.

Over Bryllupsalen.

Elkov og Attraae dig raskt til Hymens Hel-
ligdom fore,

Men Undseelsen dig indenfor række sit Glor.

Til Delia.

Det er forgæves, at du med Amors Kunster
mig lokker,

Du vil seire, og saa staaer jeg forsigtigt imod.

Til * * *

Wdmog staaer du og stam blant dybt ned-
skuende Stormænd,

Og usynlig du dig gior med Beskedenheds
Glor:

Saaledes staaer i en Kreds af kneisende,
frugtlose Graner

Gartnerens podede Træ, bugnende under
sin Krugt.

Beskedenhedsbeglen.

Arvid og Stolthed det er, som af Fortien-
 sen fræver,
 At den beskeden skal følge sin blændende
 Glands.

Philosophiens Oprindelse.

Ahriman var det, som først paa Menneskets
 næiede Læbe
 Lagde det frække hvorfor, Himlens
 forbandede Lyv.

Undseelsen.

Dydens Morgenstær ei, dens Nedgangs
 døxlende Purpur
 Er du, blussende Glands hisset paa
 Tomfruens Kind:
 Ikke Undseelse stod i Edens hellige Skygger,
 Forst da det Lunde blev til, Uffylde, da
 rødmede du.

S a m m e.

Ikke, Undseelse du, er Dydernes hellige
Moder,

Brøde og Ukyld her, Rødmende, avle-
de dig:

Men som Taalmod er skien, naar mod Ban-
hælds Komme den smiler,

Saa, o Gratie! du er det ved blottede
Læst.

Guldendelse.

Mand og Kvinde i Favn er Lingenæs høies-
te Spidse,

Th' hvad overgaaer Væloe og Blidhed i
Pagt?

Schack Staffeldt.

I.

F r e n a s R o s .

Dette, og de efterfølgende Digte høre til
en nordisk Fortælling, som i sin Tid vil
blive Publikum bekendt.

Naar Matten udruller sit sorte Glor,
Naar Lyset dør,
Naar Himlen berøvet sin blanke Rue
Ruger ned, som en skummel Fængsel: Bue,
Da fremluer Freya! din Ros saa blid,
Med Kierligheds stille Midnatstid,
Gedtvævende, straalende, hvid.]

Og mens den tindrer med venlig Tid,
 Du deilig mild
 Med runde Fingre den Silke spinder,
 Som du om Rosenfiederne binder,
 Hvormed du yndig og elskovsvarm,
 Med din fulde, snehvide Arm
 Slynger Pugling og Pige Barm til Barm.

Og da nu hver voren Svend og Møe
 Vil heller døe
 End vandre fiernet fra Elskovs-Gloffen,
 End mangle Roser og Traad af Rokken,
 Saa sukker til dig det hele Nord,
 Og du bønhrer hvert kierligt Ord.
 Derfor er din sunklende Rok saa stor!

2.

F r e y a s S a l.

Der er en Sal, høit over Himlens Blaa,
Den faaer sit Lys af Morgenrødens Lue,
Dens Gulv er stroet med Nattens Stierner

Smaa,

Dens Tøft sig hvælver over Himlens Bue.
Der dufter Rosen i en evig Baar,
Der følger altid svale Vestenvinde,
I Midten straalende en Throne staaer,
Der sidder F r e y a, Kierligheds Gudinde.

I denne Sal, hvor Bedvend-Ranken hen
 Ud Væggen frisk og grønnende sig stnnger,
 Hvor Blomsten, plukket, springer ud igien,
 Hvor Nattergalen dobbelt kielent synger,
 Der svæbe Par og Par i kierlig Dands
 Favn imod Favn paa Lillier og Violer;
 Og Freya smiler, hendes Dics Glands
 Tilsmiler hver med lige milde Straaler.

Dg hendes kvende Møer ved Harpens Klang
 Da synge sødt og jublende derinde.
 Hver sounden Fryd gientager Fy U a s Sang,
 Og Fy n a s vifter hen hvert Rummers Minde.
 Til Valbals Stridere, til Kampens Lyft
 Man ofte seer de unge Helte drage,
 Men til F o l k v a n g u r snart, til Elfov's Bryft,
 Med Egefrands, de ile fro tilbage.

Naar Aften er i Urnen sluttet ind,
 Og Jorden forrigfuld sin Kiempe favner,
 Da stiger let hans Aand paa Nattens Vind
 Til Stierne- op og sødt sin Glæde favner.
 Der G y d a jeg forenes skal med dig,
 Naar R o t a s Vingeslag her Livet ender,
 Naar Straalen i dit Døie slukker sig,
 Og Harpen synker taus af mine Hænder.

3.

S i v t u n d. *

I første Løer,
 Da Aser droge
 Ud fra Osten,
 Hvor Solen opstaaer,
 Morgenrødens
 Klare Hjem,
 Da vandred Gefion,
 Hvidarmet,
 Guldbarmet,
 Den fionne Dnla
 Om paa Fast-Land
 I Maanestien.

* Siden Sielland.

Egn hun søgte
 Guld af Kornar,
 Egn hun søgte
 Guld af Lunde,
 Egn hun søgte
 Guld af Kilder,
 Guld af Hytter,
 Com omfavned
 Stærke Kiemper,
 Skionne Moer.

See da treen hun
 Grem for Gylfe,
 Falt-Lands Konge;
 Bad om Egnen
 Med Rosenmil.

Gylfes Die
 Medsant brændende
 I den fulde
 Unge Barm.

Da smilte Bliffet,
 Da blussed' Kinden,
 Da sagde Farben
 Gierne Ja:

Dg hun spændte
 Sine Orne
 Kridne - hvide
 For Guldpleven.
 Hvor ellers Jern sad
 Gad nu Karfunkelsteen,
 Jetteflebet.
 Dg hun lagde
 Hvide Hænder,
 Gilteblede,
 Krindt om Grebet.
 Dg Ploven furede
 Dybt i Grunden;
 Dg Ornene ploiede
 Bældigt Egnen
 Ud i Egirs
 Gaisblaa Favn.

Og Nana's Datter
 Hopped dandsende
 Om dens Bredder.
 Og Freya plantede
 Sine Roser
 I dens Lunde.
 Og gamle Nøkker
 Sogte enlige
 Vaade Boliger
 I dens Bakke.
 Og smukke Ulfer
 Smitted spøgene
 I dens Heie;
 Nu de lege
 Ved Midnatstide
 I Vogefferen.

Heltes Hiem,
 Du gamle Ei olund!

* Bolgerne.

Snogeligt udsegt
 Iblandt Nordens
 Bedste Egne,
 Lag min Sang!

Hil dig Gession!
 Bedste Disa,
 Iblant Diser.
 Siolunds unge
 Skiald dig priser!

4.

B i a r k e - M a a l.

Naar Odin vinker,
 Naar Sværdet blinker,
 Er Helten glad.
 I rede Strømme,
 I Liig, som svømme,
 I Virlings - Bad,
 Paa Lynets Binger
 Han iler fold,
 Naar Rota svinger
 Sit rede Skjold.

Hans Naaben gunge,
 Den blanke Tunge
 Han svinger stærk;
 Til Odin rider,
 Naar Sværdet bider
 I Vandserfærk,
 De raske Kiemper,
 Hvis Mande-Mod
 Ei Skrækken dæmper,
 Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Glade
 I Jernplade
 Med Kobber-Hjelm,
 Som Blodgudinden,
 Hen giennem Vinden
 Den smalle Elm,
 Med Staal paa Spidse,
 Han kaster let,
 For frem at ridse
 Den røde Tvæt.

D d i n med Slammer,
 E h o r med sin Hammer,
 Med Kølle E n r,
 D g K a m p e n s V i g e r
 T i l J o r d e n s t i g e r,
 N a a r B r a b n e t g n y e r;
 N a a r L u r e n t u d e r,
 S o m h u n g r i g B i ø r n,
 D a l o f f e s G u d e r
 T i l K a m p e n s B ø r n.

H v a d e r v e l L i v e t ?
 E t P u s t i L i v e t,
 S o m s y n k e r n e d.
 E t S p i l a f K r æ f t e r.
 S o m b i g e r e s t e r
 E n E v i g h e d.
 T i l E v i g h e d e n
 G a a m o r g e n r ø d
 G a a e r V i i, h e r n e d e n,
 K u n g i e n n e m D ø d.

Blandt Mød og Viger,
 Du danske Kriger!
 Blant Blod og Liig,
 Du ræst dig svinge,
 Til Ketas Vinge
 Fortvister dig.
 Med Sværd fra Belte,
 Med Egefrands,
 Det sømmer Helte
 Den sidste Dands.

Shlenslæger.

S o n n e t t e r.

I.

Bed et Barns Død.

Skjer ned paa Dødens Hæle hænge,
 Bag ham loder Gavnets Klagerøst,
 Med ham dog til Lethes Laagekyst
 Phantasiens Straaleblikke trænge.

Lig en Klang af sprungne Harpestrænge,
 Aanden lig af Rosens Purpurbryst,
 Fløi din spæde Aand, af Gløret løst,
 Til Elisions forklarte Enge.

Paa din Grav, din Grøntørnbugge, skal
 Fra et Rosentræ en Nattergal
 Dig til Minde sine Klager flukke.

Dg naar Vaaren franser Høi og Dal,
 Skal din Moder under sømme Sukke
 Dig til Minde, af! en Knop afplukke.

II.

S t o i c i s m u s.

Lidensølge Glædens Boble føder,
 Næppe havet, brister den med Til,
 Af! og da for hvert et vovet Smil
 Du med Gavnets Taarefloder boder.

Med sin Gienfrydskaft Erindring møder
 Lyffens Yndlinger, som Hebe mild,
 Som en Eumenide grum og vild,
 Gavnets Dolk i Banhælds Bryst hun støder.

Guder kun til gyldne Sædes Rand
 Glædens Flugt med evig Lænke binde;
 Glemsel flyder kun i Dodens Land:

Thi vær glædeløs! Dig hærdet finde
 Hvad din Arm ei stedse kan omvinde,
 Eller tabt, din Varm ei glemme kan!

III.

Fantascicis * Sang.

Aldrig jeg bortødsel * Farpens Klang,
 Thi jeg kiender alt hvad Jorden pryder,
 Hvad Naturen blind frivilligt yder,
 Gavnstens Medgift og Fornustens Evang.
 Bæfken lig, som med ustandset Trang
 Af Naturens Urne sig udgyder,
 Hvi blant Stierne, her blant Roser flyder,
 Draft af Hjertet Sangerindens Gang.
 Stands, o stands i Flugten! Synligt Mæle,
 I Porphyrens gyldne Ar du dvæle,
 Aldrig sættet ud ved Tidens Haand.
 Men forglaebes! lig en løsnet Vand,
 Sangen ned til Lethes Bredder stræber,
 Levende paa Sapphos Ekfolæber.

* En ypperlig Improvisatrice i Florents.

IV.

Barmhertigheds Tempel.
 Ved Billingtons * Sang.

Lidenſkaberne ved Minas Side

Blunde, ſom ved en Gudindes Fod,
 Dydens Fred, olympiſt Stillemod
 Hen paa Sængens flare Volger glide.

I ſom ſukke, hyle, Hænder vride,
 Bledſkyld, Angſt, Fortvivlen, Angerbod!
 Naade her afvæxter Mordets Bled
 Og omfavner ſelv en Pelopide.

Standſ, o Tønebygning! ſkyrt ei ned!
 Standſ, for her paa Jorden at opſtige
 Til et Tempel for Barmhertighed.

At ei meer, med ſkræfforfulgte Sied,
 Vønners Sværm omfonſt forvildet ſkrige
 Efter Hielp i Stiernefængens Nige.

* For nærværende Tid det ſørſte Talent
 blant alle bekiendte Sangere og Saa-
 geinder!

V.

Pængsel efter Noe.

End ei Kræften af min Arm bortviger,
 End ei salmer Vaaren paa min Kind,
 Dog med hoi Tilfredshed gif jeg ind
 Under Skyggerne hvor Lethe sniger.

Kun bag Stovets Hvirvel, som opstiger
 Stormende fra Tidens Kampetrid,
 Er der Noe for dette matte Grind,
 Som omsonst til Fryd og Sandhed higer.

Hist er ingen Tvivl, som støder Gud
 Ned fra Thronen, og i Dedens Hænder
 Livets stiaalne Flamme blæser ud.

Intet Misbegiar, som haanligt vender,
 Liggende for Muelighedens Port,
 Fra Naturens Mederbarm sig bort.

VI.

Billeddyrkelsen.

Din Tilbeders høitidskræfte Hænder
 Til Olympen, Pilla, ei dig bær,
 Gienstien af min Lue er det Skær,
 Som saa herligt om din Linding brænder.

For den tørste Skienhed kun antænder
 Anende, sig alt mit Hjerte her,
 Stolte, du kun Billedskotten er
 Jeg i henrykt Dyrkelse omispænder.

Mens jeg ved den stille Himmelglands
 Dig min skabende Begeistring laaner,
 Troer, at dig Urania indvaaner,

Pilla, dog af hendes Stjernefrands,
 Ved hvis Straaler selv Daimonen daaner,
 Kun et Glimt omspille tør min Sands.

VII.

Sværmere's Huri's. *

Styrt, min Taare! Thi i alle Zoner
 Jorden var for dette Hierte tom,
 Selv i Hesperidens Helligdom
 Og ved Alpers Aftenrødefroner.

Himmelft baaren hist bag Orioner
 Og i Stiernehvirvlen veltet om,
 Loffer noget; meer end et Phantom,
 Mig med søde Volscharpetoner.

Ei et Skyggefoster af mit Gavn,
 Det Urania har hisset baaren
 For sin Sangers og Tilbeders Gavn.

Huri's! Himmelbrud, for mig udfaaren!
 Ned fra Himmelen du styrte dig,
 Eller op fra Jorden løfte mig!

* Mohammeds paradisiske Jomfruer, som ved deres Kiærlighed skulde lønne hans troefaste Tilhængere.

VIII.

H y r d e t i m e n.

I.

Udkaarne Himmelhuris! mine Strænge
 Tidt loffed' dig med færlen Melodie,
 O kom med al den anede Magie
 Din Elsker sukked' efter, af saa længe!

Omduftet af elyhsionffe Enge,
 Omtont af Sfarehorets Harmonie,
 Og o! den Salighed du sverver i
 Forgudende mit Væsen giennemtrænge!

Mig Phantasos til lönlig Grotte før,
 Som ved Arions Harpe, Tidens Bolge
 I matte Slag og Suk derude døer.

Kom, Lysets Datter, med Sylfvers Følge,
 Som vævende om os et Rosenflor'
 Vor Brudeseft for Himlens Konge dølge!

IX.

2.

Hvi tør min Godekierne ei udſkeie
 Na til din Godejord nedvelte ſig?
 Hvi tør jeg ikke, drømmende om dig,
 I Dug og Regn nedſmelte i dit Eie?

Til yndigt Brudetelt Gefirer dreie
 En varig Blomſterhvirvel rundt om mig,
 En Balsomſkye derinde ſolder ſig
 Til hemmeligt og evigt Brudeleie.

O Længſel og o Trang jeg daaner i!
 Derude Gfærers Harmonier ſtræbe
 At ſmelte hen til feſtlig Melodie.

Et Foraars hele Lyſt er paa min Træbe,
 Et jordift Glædesæon er et Nu
 Vortdaanet i min Gavn — hvi tøver du?

X.

F l o d e n.

Hvis dit Navn i Sagnet's Trepiller
 Af Beundringen indgraves skal,
 Du ei bort i Skjens Draabetal,
 Som kun fort om Dagens Ungdom spiler,
 Velt dit Liv, en Fled som Lande skøller
 Og til Oceanets fjerne Bal,
 Aldrende ud over deres Fald,
 Kongerigers hele Fylde triller.

Slægter følge Slægter paa dens Bred,
 Tusind Bække af dens Sider rinder
 I den travle Enssels Indhegn ned :
 Men den prægtigt fylder og omvinder
 Nationer med sit Sølversavn —
 Vær som den din Klodes Pryd og Gavn !

XI.

Det flere Bedrag.

I.

Naar, lig Fredens Engel, Maanen svæver
Over Mindehoies stille Rad,
Medens rundt med Dødningsbuggeqvad
Gravens Grylle varsler hver som lever,
Da min Siel i trange Fængsel bærer
Og i Anelser bortilet gad,
Ehiet himmelskt, af! jeg veed ei hvad,
Den i soulmet Fængselsfuk ophæver.
Phantasi, du høit i Stiernefiger
Stiller et Phantom af Fred og Meie
Af! og didhen loffer mit Begær.
O vend om, svær heller Jorden nær!
Heller dine Syners Gler forhøie
Den til Himlens Lige for mit Die!

XII.

2.

Nei undskyld! Fra Jorden du bortvige,
Bort med Haabet og Henrykkelsen!
Fugt af Lempe og Hesperien
Og af Chronos's glædedrukne Rige!

Ja! lad alt om hvilket Dødelige
Knælede ved Offerluen hen,
Alle Tiders, Zoners Fryd igien
I forklaret Eenhed hist fremstige.

O da skal mig, blinde Fange lig,
Naar igiennem Fængslets fiære Sprække
Frihedsdagens Nødme viser sig,

O da skal i salig Fængsel mig
Hist bag stjerneprydet Aerdække
Dit forklarte Jordphantom tiltrække!

Schack Staffeldt.

For i et Exemplar.
 af
 Figaros Giftermaal
 til
 Susanne Bournonville,
 der havde foræret Oversætteren,
 Mad. Møllers Portrait.

Saa kjær en Gave Walthers Billed er
 — Dg dobbelt kjær den er af Deres Hænder —
 Det een Tid dog — jeg ærlig det befiænder —
 End havde haft for mig langt større Værd.
 Om jeg forsager da Thalias Caroline?
 Nei denne Trylserøst, det Blik, det Smil,
 Den Aand, den Ild, det Liv i hver en Mine,
 Jeg evig mindes, — evig hylde vil.
 Det tit min Fængsel var i Savnets Dage,

O! havde jeg da havt hiint Skilderte,
 Hvad Rigdom havde jeg da havt deri!

Men da vor Skueplads nu hende har tilbage,
 Da som Susanne nys vi hende saae,
 De ganske sikkert selv mig vil tilstaae,
 Ved Siden af Originalen maae
 Mig mindre skønt og fiært et Billed blive.

Gid Muserne, som gunstige nu give
 Vor Scene Walthers ung og skøn igien,
 Og længe lade hende pryde den!
 Og skænke hende Skionære, som sætte
 Fortiente Priis paa mageløse Værd,
 Og rose det i bedre Vers end dette,
 Skiondt ikke bedre meente, end det er.

1796.

R. L. Rahbek.

R e g i s t e r.

Johan Christian Hedegaard,
Krigsraad og Fuldmægtig i Generalitets-
og Commissariats-Collegiet.

W Venus, som søger efter Amør , S. 17

Knud Lyne Raabe, Professor.

3 Sang for det kongelige Livjægercorps,
den 7de Maj 1801 = 33

3 Serenadesang til Komediens Tøgnere,
af Goldoni = = 208

3 For i et Exemplar af Figaros Giftermaal
til Susanne Bournonville, der hav-
de foræret Oversætteren Madame
Møllers Portrait = = 247

Johan Nehling, Cand. juris.

Vinas Høj, eller Kierlighed indtil Dø-
den S. 77

J. J. Albrecht Schønborg,
Candidat.

Til Døden. Elegie 198
For og Nu. Sonnet — til G. P. 200

Edvard Staffeldt,
Kammerjunker og Assessor i Defono-
mie- og Commerce-Collegiet.

St. Jørgen fra Coen 11
Elfvos Rige 23
Drækfuglen 30
Det venetianske Foraarsgilde 35
Bærret (Oldrussfist) 179
Til Saphir 196

Blomsterne	G.	202
Uf den røde Bog		210

Sonnetter:

Med et Varns Død		235
Stoicismus		236
Fantastici's Sang		237
Barmhiertigheds Tempel		238
Pængsel efter Kæ		239
Billednyrkelsen		240
Eværmerens Huri		241
Hyrdetimen, 1 og 2		242.243
Floden		244
Det klærere Bedrag, 1 og 2		245.246

Johan Clemens Tode,

Profesør og Doctor Medicinæ ved Kjö-
benhavn's Universitet.

St. Ceciliæ's Sang		2
Madin, en Fabel		27
Epigrammer		28

M. H. Weinich. Litteratør.

Prolog for det forenede Dramatiske
Selskab i September 1803

69

Adam Ohlenslæger, Stud. juris.

Kunstnerens Liv " = S. 42
— — Apotheose (af Goethe) 51

Digte af Goethe:

1. Menneskehedens Grændser	"	182
2. Min Gædinde	"	185
3. Harzreise	"	190

Frenas Hof	"	221
Frenas Gal	"	223
Sielund	"	226
Biarke - Maal	"	231

